Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: Ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστήν*. — Ὁ *Γενναῖος Λέσβιος* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν*, *Φιλοθάνατον*, *Νέον Ἡρακλέα*, καὶ *Μυλόρδον* — ὁ *Τρεχαγυρευόπουλος* μὲ τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Βασίλισσαν Κλεοπάτραν*, *Τρυγονάκι* καὶ *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* — ὁ *Τρομάρας* μὲ τὸν *Λούσιον* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν* — ὁ *Δημ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Πηνελόπην Ἀγ. Κλεομένους* καὶ *Ἀριστοτέλην τὸν Σταγειρίτην* — ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Ρὰς Ἀλούλαν*, *Ἄγρυπνον Δράκοντα*, *Ἀτρόμητον Ἕλληνα* καὶ *Εὔκρατον Ζώνην* — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὸν *Πὶφ-Πάφ*, *Λούσιον*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*, *Τσὶν-Τσὼν* καὶ *Δὸν Κολοκύθαν Πάτεραν* — ὁ *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους* μὲ τὸν *Ὀρφέα*, *Μαρίκαν Σταθοπούλου* καὶ *Εἰρήνην Μισυρλῆ* — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Μελαγχροινὸν Γαλανομμάτην* — τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* μὲ τὸν *Κέρβερον*, *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Μήν-το-πῆς-σὲ-κανένα*, *Πῶς-τα-περνᾷς*, *Μήν-τα ρωτᾷς* — ὁ *Βρεττανικὸς Ἀστὴρ* μὲ τὸ *Ἔτσι θέλω*, *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Πῶς-τα-περνᾷς*, *Μήν τα-ρωτᾷς*, *Μήν-το-πῆς σὲ κανένα* — τὸ *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Γρέϋ*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Ἄγρυπνον Φάρον*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* — ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ρωμηοπούλαν*, *Μυλόρδον*, *Ἴριδα* καὶ *Ταναγραίαν Κόρην* — ἡ *Καρδία Μο[illegible]ῆς* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Καρυάτιδα* καὶ *Μερόπην Μαρίνου* — ὁ *Χρυσόμαλλος Λέων* μὲ τὴν *Μαρίαν Χριστὼφ* καὶ *Ἀσπασίαν Δημητρίου* — ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Ζεβάρ*, *Μπὰμ-Μπούμ*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* καὶ *Μπουφόν* — τὸ *Μπεμποῦ τῆς Ἀφρικῆς* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Μαρκέττη* καὶ *Τζὼν Μπούλ* — ὁ *Ζεβὰρ* μὲ τὸν *Μέλλοντα Ἥρωα*, *Μυστικὴν Φωνήν*, *Γενναίαν Σουλιώτισσαν*, *Αὐγερινὸν* καὶ *Πὶτ-Πὶτ-Πλούμ*. — *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ *Δημ. Δρόσον* — ὁ *Πέτρος Καροῦσος* μὲ τὸν *Ἰωάννην Π. Λιβανόν* — ἡ *Τρικέφαλος Ὕδρα* μὲ τὴν *Αἰγυπτιακὴν Πυραμίδα*, *Χιονοσκεπὲς Ὄρος*, *Μύτιλον τὸν Μαργαριτοφόρον*, *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν* καὶ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* — ἡ *Ἔνδοξος Σαλαμὶς* μὲ τὸν *Μαργαριταρένιον Σταυρόν*, *Ἀειθαλὲς Ρόδον*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*, *Ἄγρυπνον Φάρον* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης*, *Ἔνδοξον Σαλαμῖνα*, *Τρικέφαλον Ὕδραν* (ὀφείλεις ὑπόλοιπον δρ. 1,20·) *Εἰρήνην Σκούφου*, *Σέλευκον τὸν Κεραυνὸν* (ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα·) *Τρικυμιώδη Λευκάταν*, *Λούσιον* (Σημαντήραν καὶ Βαλέτταν ἔχω· Σαρίπολαν ὄχι·) *Παρνασσὸν* (τὸν μικρούτσικον φίλον μου, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὴν Μαργαρὼ μόνος του!) *Ζεβὰρ* (πραγματικῶς, πόσην ἀγάπην μαρτυρεῖ ἡ σπουδή σου!) *Κεραυνὸν* (τὸν πάντοτε εὔγλωττον καὶ ἐνθουσιώδη, τοῦ ὁποίου μὲ τόσην εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν.) *Χρυσοστέφανον Ἀπόλλωνα* (γρίφους μὲ εἰκόνας δὲν δημοσιεύω·) *Ἀγριολούλουδον τῶν Ψαρρῶν* (ἐχάρηκα πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ σκύλου σου· ἀπὸ τὴν περιγραφὴν κείνω, ὅτι εἶνε ἄξιος ὅλης σου τῆς ἀγάπης·) *Μαρίαν Χ. Σαλιάρη* (περιμένω λοιπὸν τώρα νά μου γράφῃς συχνά, μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τόσῳ λαμπρὸν βαθμόν.) *Ἀργύρην Σαπουνάκην* (τί ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου! δι' ὅλα γράφεις καὶ τί ὡραῖα!) *Ἀνδριάναν Βλασσοπούλου*, *Ἀγγουρολογιώτατον* (μὰ εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα ἀπαγγέλονται οἱ μονόλογοι καὶ οἱ διάλογοι, τοὺς ὁποίους δημοσιεύω) *Ο. Μ. Γιαλλινᾶν* (ἐλήφθη καὶ ἡ προηγουμένη σου ἐπιστολή ἀλλὰ δὲν εἶχεν ὑπογραφὴν καὶ δὲν ἤξευρα τίνος εἶνε·) *Τριόπιον Ἀπόλλωνα* (ἔστειλα·) *Καφηρέα* (τί ἐνθουσιασμός!) *Ναϊάδα*, *Χρυσόμαλλον Λέοντα* (ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μάρτυς μιᾶς μονομαχίας, ἀλλὰ μακρόθεν!..) *Ἰουλίαν Ν. Γιαννούλη* (αἱ λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει ἂν δὲν εἶνε γραμμέναι ἐπὶ Χάρτου Λύσεων·) *Ἀλέξανδρον Πάγκαλον*, *Αἰθέρα* (ὄχι δὲ καὶ τόσον περίεργον! συμβαίνει πολλάκις νὰ συμπίπτουν τὰ ἀρχικά·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Μ. Ν. Ἐμπειρῖκον* (ἔστειλα 38ον·) *Καρδίαν Μουσικῆς* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας· μερικὰς θὰ χρησιμοποιήσω, διότι ὅλαι δὲν εἶνε κατάλληλοι·) *Μυλαίδην* (ἡ ὁποία ἐγνώρισε τὸ *Ναυτόπουλο*, καὶ ἐπὶ τρεῖς ὥρας δὲν ἔκαμαν ἄλλο, παρὰ νὰ ὁμιλοῦν δι' ἐμέ·) *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (εὐχαρίστως θὰ ἴδω τὴν Καλλιγραφίαν σου, ἀδιάφορον ἂν δὲν θὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν·) *Ἀεροναυτοπούλαν* (ἔστειλα·) *Συριανὸν Ἱππότην*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (ὅλα ἐλήφθησαν μὴν ἀνησυχῇς·) *Φλογερὰν ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* (δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι θὰ κηρυχθῇς καὶ σὺ ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως·) *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* (αἱ λοιπαὶ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές, διότι μόνον 5 δημοσιεύω τοῦ καθενὸς εἰς ἓν φύλλον·) *Λευκὸν Ἐλέφαντα*, *Δαίδαλον* (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ «ἀκούσιον λουτρόν» σου· ὅμως ὑπέθεσα ὅτι τὰ νερὰ θὰ ἦσαν πολὺ ρηχά, ὥστε κανένα κίνδυνον δὲν διέτρεξες·) *Βρεττανικὸν Ἀστέρα*, *Κάρμεν Σύλβαν*, *Ἀγγελικὴν Σουλτάτου* (ἔστειλα·) *Ἱπποδαμάστριαν*, *Σαμιακὴν Σημαίαν*, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* (κατενθουσιασμένον μὲ τὸν «Ἀνοιχτόκαρδον»·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (μὴ διστάζῃς, ἀλλὰ γράφε μου πάντοτε· εὐχαριστοῦμαι·) *Ἄνναν Γ. Κουλομοπούλου* (ἔλαβα·) *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας* (γράψε μου ποῖον φυλλάδιον ἐχάθη, διὰ νὰ σοῦ το ξαναστείλω·) *Τηλεκλείδην*, *Τρομάραν* (ἀναμένω τὰς Ἀσκήσεις σου καί σε συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἄλβανον* (ναί, καὶ εἰς ἐμὲ ἤρεσε τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Τρεχαγυρευόπουλον*, *Σκῆπτρον τοῦ Διός*, *Μισοκακόμοιρον*, *Καθαρὰν Καρδίαν*, *Πάντοτε Φαιδρὰν* (μὴν ἀνησυχῇς· ἡ ἐν Πειραιεῖ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο ἡ ἰδική σου, οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ εἶνε·) *Ἐλευθέραν Πατρίδα* (πολὺ εὐανάγνωστον τὸ γράψιμόν σου· εὖγε!) *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* (καμμία προτίμησις, ἀλλὰ σύμπτωσις ἁπλῆ· φαίνεται, ὅτι τὴν ἑβδομάδα ποῦ ἔλαβα τὴν ἰδικήν σου, θὰ εἶχα ἐκλέξῃ ἄλλην ἀκροστοιχίδα·) *Μαρίκαν Γ. Καζάκου*, *Θωρακίτην* (εὐχαριστῶ πολύ· εἶσαι πραγματικῶς εἷς ἀπὸ τοὺς θερμοτέρους μου φίλους·) *Γενναῖον Λέσβιον*, *Σκαφιδάκι* (εἰπὲ εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι εὐχαρίστως τὸν δέχομαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν·) *Μακρολέλεκαν* (λοιπόν, Ζήτωωωω!) *Κινέζον Λῆ*, (ναί·) *Ψάλλοντα Ρύακα* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *20 Ἰουλίου* θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 6 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φασκέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

407. Λεξίγριφος.

Φαινόμενον οὐράνιο
Μπορεῖς νὰ ἰδῇς καὶ σπάνιο,
ἂν πάρῃς τὰ μαλλιά της·
— Μὰ ποιᾶς, καλέ ; — Σ πολλὰ 'τη 'σ'!..

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

408. Στοιχειόγριφος.

Τί παράξενο εὑρετό!
Μὲ τὸ *λ* εἶμαι πουλὶ
Μὲ τὸ *π* μικρὸ νησὶ
Μὲ τὸ *φ* σ' εὐεργετῶ
Μὲ τὸ *χ* τρομάζω,
Μὲ τὸ *β* κουράζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλανθοῦς

409. Μωσαϊκόν.

Ὁ νεφεληγερέτης Ζεύς, ὁ ἀνδροφόνος Ἄρης,
Ὁ γέρων ἄναξ Πρίαμος καὶ ὁ υἱός του Πάρις,
Ἀπὸ ἓν γράμμα σοὶ δωροῦν Θεὰν νὰ σχηματίσῃς
Ὁποῦ σοῦ εὔχομαι ποτὲ νὰ μὴ τὴν συναντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσαίωνος

410. Παραλληλόγραμμον.

α + + α
α + + α
α + + ν
α + + ψ

Νἀντικατασταθοῦν οἱ σταυροὶ οὕτως ὥστε νἀναγινώσκονται ἐννέα λέξεις: ἤτοι τέσσαρες ὁριζοντίως καὶ πέντε καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Π. Δρίβα

411. Ἀστήρ.

★ ★ ★
★ ★ ★
★★★
★★★Α★★★
★★★
★ ★ ★
★ ★ ★

Νἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται ὁριζοντίως τὄνομα μιᾶς τῶν Σειρήνων· καθέτως χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ διαγωνίως δύο ἀρχαίων βασιλέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κινέζου Λῆ

412—416. Μαγικὴ Λέξις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεως διὰ μιᾶς δισυλλάβου λέξεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισον ἄλλας τόσας :

ἀκτή, βία, Μίνως, τίς, τύχη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοῦ

417—419. Ἀστεῖα Παροράματα.

Νὰ διορθωθοῦν αἱ κατωτέρω φράσεις, αἱ ὁποῖαι, ἐκ τυπογραφικῶν παροραμάτων, ἔχουν καταντήσῃ ἀγνώριστοι :

1.— Ὁ τυρὸς παράγεται ὑπὸ τῶν μαγισσῶν.
2.— Ἁγία μύτη Κάκιας.
3.— Πέ μου ποίους πίλους ἔχεις
Νά σου 'πῶ ποιὸ τρόμο βρέχεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος

420. Ἀπροσδόκητον.

Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔκαμνε τὰ ψάρια, τί ὄνομα θὰ εἶχεν ὁ κύριος Ἰωάννης Ψαρᾶς ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

421. Μουσικὴ Ἀκροστοιχίς.

Νἀποτελεσθῇ μία οἱαδήποτε φράσις ἔχουσα λογικὴν ἔννοιαν, καὶ ἀποτελουμένη ἐξ ἑπτὰ λέξεων, αἱ ὁποῖαι νἀρχίζουν κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἑπτ[illegible]ουσικῶν φθόγγων :

δο, ρε, μι, φα, σολ, λα, σι.

Ἡ ὀρθογραφία τῶν πρώτων συλλαβῶν δὲν εἶνε ἀπαραίτητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψάλλοντος Ρύακος

422. Τριπλῆ Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα Χερσονήσου· τὰ δεύτερα ζῴου καὶ τὰ τρίτα ἐνδόξου ἀκρωτηρίου :

1, Ἀρχαία πόλις Αἰγυπτία. 2, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας. 3, Ἀγγεῖον. 4, Ἀριθμητικὴ πρᾶξις. 5, φυτόν. 6, Υἱὸς τοῦ Ἰακώβ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Κόρης

423. Φωνηεντόλιπον.

σ-μγ-τ-μκρν-στν-ν-κρ-δθν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρικεφάλου Κερβέρου

424. Ἐλλιποσύμφωνον.

ει-ειοο-οα-αη-οιου-η-ουο-εα-αιιει.

Ἐστάλη ὑπὸ του Βασιλέως τῶν Ἀνθέων

425. Γρῖφος.

Τὸ τί ; τί ; Χούντ ; ἡ $\frac{\text{Μ}}{\text{γελᾷ}}$;

Ἐσταλη ὑπὸ του Στρατηγοῦ Ἀννίβα

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1889

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Αὐγούστου 1898** **Ἔτος 20όν.— Ἀριθ. 32**

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 241)

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμὰς καὶ κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὸν Δὶρκ Πέτερς, ἠρώτησεν :

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πέραν τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, ὁ ὁρίζων ἐκλείετο ἀπὸ τὸν ἀτμώδη ἐκεῖνον πέπλον, ὁ ὁποῖος περιγράφεται εἰς τὸ διήγημα ;.. Τὸν εἶδες ;.. τὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες παραπέτασμα ;.. καὶ τὸν καταρράκτην . . . καὶ τὸ βάραθρον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάθη τὸ πλοιάριον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Μᾶς ἠτένισε, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, ὁ μιγάς, καὶ ἐκίνησε τὴν ὀγκώδη του κεφαλήν.

— Δὲν ἠξεύρω ... εἶπε. Τί μ' ἐρωτήσατε, πλοίαρχε ; . . Ἕνας πέπλος [illegible] ἀτμούς ;.. ἄ, ναί ! . . . [illegible]ορεῖ ... μοῦ φαίνεται. . .

Προφανῶς ὁ Δὶρ Πέτερς οὐδέποτε εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ Ἔδγαρ Πόε, πιθανὸν μάλιστα καὶ νὰ μὴν ἤξευρε γράμματα. Ἀφ' οὗ ἅπαξ παρέδωκε τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν εἶχε φροντίσῃ, φαίνεται, διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀπομονωθείς, πρῶτα εἰς τὸ Ἰλλινουᾶ καὶ κατόπιν εἰς τὴν Φαλκλάνδην, δὲν εἶχε μάθῃ οὔτε τὰ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βιβλίου, οὔτε τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ, οὔτε τὴν φανταστικὴν καὶ ἀπίθανον λύσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπινοήσῃ ὁ ἀμερικανὸς συγγραφεύς, διὰ νἀποπερατώσῃ ὁπωσδήποτε τὴν διήγησιν τῶν παραδόξων ἐκείνων περιπετειῶν.

Ἄλλως τε, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπερφυσικὰ καὶ τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα περιγράφονται εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, δὲν ἠδύναντο νὰ εἶνε ἁπλῶς μία ὀπτικὴ ἀπάτη, γεννήματα τῆς ἐξημμένης φαντασίας τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Τότε, διὰ πρώτην φορὰν ἀφότου ἤρχισεν ἡ συζήτησις αὐτή, ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Τζὲμ Βέστ. Ἂν ὁ ὑποπλοίαρχος ἦτο μὲ τὴν γνώμην μου, ἂν τὰ ἐπιχειρήματά μου ἴσχυσαν νά τον κλονίσουν, ἂν ἐκηρύσσετο ὑπὲρ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ταξειδίου,— δὲν ἤξευρα τίποτε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Τζὲμ Βέστ περιωρίσθη νὰ ἐρωτήσῃ :

— Πλοίαρχε, αἱ διαταγαί σας ; . .

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Παλαιοὶ καὶ νέοι τὸν περιεστοίχιζον, ἐνῷ ὁ Χῆρνε ἵστατο ὀλίγον ὀπίσω, ἕτοιμος νὰ παρέμβῃ, ὅταν ἤθελε κρίνῃ τὴν παρέμβασίν του ἀναγκαίαν.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ναύκληρον καὶ τοὺς συντρόφους του, περὶ τῶν ὁποίων ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἡ ἀφοσίωσίς των ἦτο πλήρης καὶ ἀνεπιφύλακτος. Τί ἀπάντησιν ἔλαβε, τί ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ἀνδρῶν του, δὲν γνωρίζω. Τὸν ἤκουσα μόνον ψιθυρίζοντα αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Ὤ, ἂν ἐξηρτᾶτο μόνον ἀπὸ ἐμέ . . . ἂν ὅλοι μ' ἐβεβαίωναν περὶ τῆς συνδρομῆς των ! . .

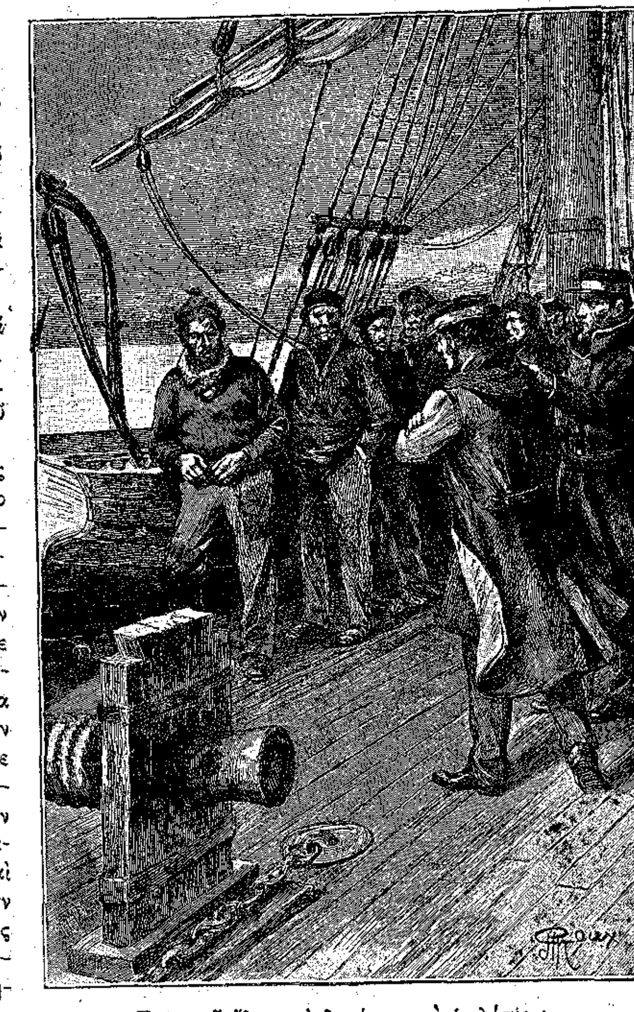

«Ποῖος σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃς ; . . .
(Σελ. 250, στήλ. α')

Τῳόντι, ἄνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πληρώματος, ἄνευ τῆς εἰλικρινοῦς συνδρομῆς ὅλων, δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νέας ἐρεύνας.

Τότε ὁ Χῆρνε ἔλαβε τὸν λόγον ἀποτόμως :

— Πλοίαρχε, εἶπε, δύο μῆνες ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Φαλκλάνδην. Μᾶς ἐπήρατε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι δὲν θά μας ἐπηγαίνατε μακρύτερα ἀπὸ τὸ παγόφραγμα καὶ ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ...

— Δὲν εἶν' ἔτσι ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, διακόπτων μὲ ἀγανάκτησιν τὸν Χῆρνε. Ὄχι ! δὲν εἶν' ἔτσι ! Σᾶς ἐπῆρα διὰ ταξεῖδι, τὸ ὁποῖον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνω ὅσον θέλω καὶ ὅσον μοῦ ἀρέσει !

— Μὲ συγχωρεῖτε, πλοίαρχε, ὑπέλαβεν ὁ Χῆρνε, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτόμου ὕφους. Ἐφθάσαμεν ἕως ἐδῶ, ὅπου κα-

νένα πλοῖον δὲν ἔφθασε ποτέ, δηλαδὴ δὲν ἐτόλμησε ποτὲ νὰ φθάσῃ, ξέχωρα ἀπὸ τὴν Ἰ ά ν α ν. . . Νομίζομεν λοιπόν, ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην, πρὶν μας εὕρῃ ἐδῶ κάτω ὁ χειμῶνας. . . Ἀπὸ ἐκεῖ, σεῖς πάλιν εἰμπορεῖτε νὰ γυρίσετε εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, καὶ μάλιστα νὰ προχωρήσετε ὣς τὸν πόλον, ἂν σας ἀρέσῃ.

Ψῆφος ἐπιδοκιμασίας ἠκούσθη. Ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ ὑπονλήκληρος διηρμήνευε τὰ αἰσθήματα τῆς πλειονοψηφίας, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν ἀκριβῶς οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ πληρώματος. Τὸ ναντιταχθῆ τις κατὰ τῆς γνώμης των, τὸ ναπαιτήσῃ τις ὑπακοὴν παρ' ἀνθρώπων τόσον ὀλίγον διαταθειμένων νὰ ὑπακούσουν, καί, ὑπὸ τοιούτους ὅρους, νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, θὰ ἦτο κίνημα ὄχι ἁπλῶς παράτολμον, ἀλλὰ παραφροσύνη, ἡ ὁποία ἀφεύκτως θὰ κατέληγεν εἰς συμφοράν.

Ἐν τούτοις ὁ Τζέμ Βέστ ἐπενέβη, καὶ χωρήσας πρὸς τὸν Χῆρνε, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς :

— Ποῖος σοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃς; . .

— Ὁ πλοίαρχος μᾶς ἐρώτησε, ἀπεκρίθη ὁ Χῆρνε. Εἶχα λοιπὸν τὸ δικαίωμα νἀπαντήσω.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροφέρθησαν μὲ τόσην αὐθάδειαν, ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ συνήθως συγκρατῶν τὸν ἑαυτόν του, θὰ παρεξετρέπετο ἀφεύκτως, ἂν ὁ Λὰν Γκὺ δὲν παρενέβαινε, λέγων :

— Ἡσύχασε, Τζέμ. . . Τίποτε δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ἂν δὲν συμφωνήσουν πρῶτα ὅλοι !

Κατόπιν, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν ναύκληρον :

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου, Οὐρλιγκερλῆ ; . .

— Εἶμαι ἕτοιμος, πλοίαρχε, νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγάς σας, οἱαισδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε ! ἀπήντησεν ὁ ναύκληρος. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ καθῆκόν μας εἶνε νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσον ὑπάρχῃ ἀκόμη κάποια ἐλπὶς νά τους εὕρωμεν καὶ νά τους σώσωμεν.

Ὁ ναύκληρος ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν, ἐνῷ πολλοὶ τῶν ναυτῶν,—ὁ Δράπ, ὁ Ρόγερ, ὁ Γρατιάνος, ὁ Στέρν, ὁ Μπούρρης — ἔνευον ἐπιδοκιμαστικῶς. Κατόπιν ἐξηκολούθησε :

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ! διέκοψεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ζωηρῶς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Οὐίλλιαμ καὶ τῶν συντρόφων του...

Καὶ καθὼς εἶδα, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς ἠτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸν ἥρπασα ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ μολονότι λυσσῶντα ἐξ ὀργῆς, τὸν ἠνάγκασα νὰ σιωπήσῃ.

Ὄχι δὲν ἦτο ἡ στιγμὴ κατάλληλος διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ μὲ τ' ὄνομα ὅλους ἐκείνους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ βασίζεται. Οὕτως εἶδεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ναῦται τοῦ Ἀ λ β ρ ά ν ο υ ἦσαν πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς διαταγάς του ἀσυζητητεὶ καὶ νά τον ἀκολουθήσουν πιστῶς ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἤθελε νά τους ὁδηγήσῃ.

Τοὺς χρηστοὺς τούτους ἄνδρας ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν καί τινες τῶν νεοσυλλέκτων, — τρεῖς μόνον, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Ὁπωσδήποτε ἡ πλειονοψηφία ἐφάνη ἀσπαζομένη τὴν γνώμην τοῦ Χῆρνε. Κατ' αὐτούς, τὸ ταξεῖδιον τοῦ Ἀ λ β ρ ά ν ο υ ἔλεγεν εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ἕνεκα τούτου ἠρνοῦντο νά μας ἀκολουθήσουν περαιτέρω καὶ ἀπῄτουν ὡρισμένως νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς βορρᾶν. Καὶ οἱ ὁμιλοῦντες οὕτως ἀνήρχοντο εἰς εἴκοσιν. Ἂν τους ἐξηνάγκαζε κανεὶς νὰ βοηθήσουν εἰς τοὺς χειρισμούς, καὶ νὰ διευθύνουν τὸ πλοῖον πρὸς νότον, ἐνῷ ἐκεῖνοι ἤθελον νά το διευθύνουν πρὸς βορρᾶν, θά τους ἐξώθει ἀφεύκτως πρὸς στάσιν.

Ἐν τούτοις, ὑπελείπετο ἀκόμη ἓν μέσον νὰ μεταπεισθοῦν,—τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρότερον.

Ἔλαβα πάλιν τὸν λόγον, καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἡ ὁποία εἰς οὐδένα θὰ ἐπέτρεπε νἀμφιβάλῃ περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς προτάσεώς μου, εἶπα :

—Ναῦται τοῦ Ἀ λ β ρ ά ν ο υ, ἀκούσατέ με !.. Ὅπως ἔκαμαν διάφοροι Κυβερνήσεις, προκειμένου περὶ ἐξερευνητικῶν ταξειδίων ἀνὰ τὰς πολικὰς χώρας, θὰ κάμω κ' ἐγὼ μίαν δωρεὰν ὑπὲρ τοῦ πληρώματος τῆς γολέττας ! Λοιπόν, προσφέρω χίλια δολλάρια διὰ κάθε μοῖραν, τὴν ὁποίαν θὰ διασχίζωμεν, πέραν τοῦ ὀγδοηκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου.

Μία ἀναλογία ἀπὸ ἑβδομήκοντα σχεδὸν δολλάρια δι' ἕκαστον ἄνδρα καὶ δι' ἑκάστην μοῖραν· ὁ πειρασμὸς τοῦ συμφέροντος δὲν ἦτο μικρός.

Ἐνόησα, ὅτι οἱ λόγοι μου ἔκαμνον τὴν ἐλπιζομένην ἐντύπωσιν, καὶ ἐξηκολούθησα :

— Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην θὰ δώσω ἐγγράφως καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν μου πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ὁ ἐντολοδόχος σας, καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ κερδίσετε, θά σας μετρηθοῦν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν σας, ὑφ' οἱουσδήποτε ὅρους καὶ ἂν συντελεσθῇ.

«Οὐρρά !.. Ζήτω !..» ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος, δίδων τὸ σύνθημα καὶ τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς συντρόφους του, τῶν ὁποίων αἱ ὁμόθυμοι ἐπευφημίαι ἀντήχησαν συγχρόνως μὲ τὴν ἰδικήν του.

Ὁ Χῆρνε δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος νἀντιταχθῇ. . .

Οὕτως ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπόν μου, ἐθυσίαζα χρηματικὸν ποσόν, ὄχι εὐκαταφρόνητον. Οὐχ' ἧττον ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἀπείχομεν τοῦ νοτίου πόλου εἰμὴ ἑπτὰ μοίρας, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ Ἀ λ β ρ ά ν ο ς θὰ ἔφθανεν ἕως ἐκεῖ, πάλιν δὲν θὰ ἐξώδευα περισσότερα τῶν δεκατεσσάρων χιλιάδων δολλαρίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΝ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, 27 Δεκεμβρίου, ὁ Ἀ λ β ρ ά ν ο ς ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, στρέψας τὴν πρῷραν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλοίου ἐξετελεῖτο μὲ τὴν αὐτὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν. Ἀλλως τε οὔτε κίνδυνοι ἀκόμη ὑπῆρχον, οὔτε κόποι ἐξαιρετικοὶ ἀπῃτοῦντο. Ὁ καιρὸς διετηρεῖτο καλός, ἡ θάλασσα γαληναία. Καὶ ἐφ' ὅσον αἱ συνθῆκαι αὗται δὲν μετεβάλλοντο, τὸ σπέρμα τῆς ἀνυποταξίας — ὡς ἤλπιζα τοὐλάχιστον, —δὲν θὰ εὑρισκε κατάλληλον ἔδαφος διὰ νἀναπτυχθῇ, καὶ αἱ δυσχέρειαι δὲν μας ἤρχοντο ἐκ τοῦ σημείου τούτου.

Ὁ Δίρκ Πέτερς, καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ταὐτότητός του, δὲν μετέβαλεν ἕξεις καὶ ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε ὡς πρὶν ἀκοινώνητος. Ἐν τούτοις τὸ πλήρωμα, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθε ποῖος εἶνε, δὲν ἐξεδήλωσε πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν ἀντιπάθειαν ἕνεκα τῶν ἐπὶ τοῦ Κ ρ ά μ π ο υ φρικαλέων σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ συγχωρήσῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰς περιστάσεις... Ἔπειτα πῶς νὰ λησμονήσῃ τις ὅτι ὁ μιγὰς εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν ζωήν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Μαρτίνου Χόλτ ; . . Ὁπωσδήποτε ὁ Δίρκ Πέτερς ἐξηκολούθει νὰ μένῃ πάντοτε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ τρώγῃ μόνος εἰς μίαν ἄκρην, νὰ κοιμᾶται εἰς μίαν ἄλλην, νἀποφεύγῃ συστηματικῶς ὅλον τὸ πλήρωμα... Μήπως εἶχε κανένα ἄλλον λόγον νὰ φέρεται οὕτω, τὸν ὁποῖον θά μας ἀπεκάλυπτε τὸ μέλλον ; Ἴσως.

Οἱ ἀπὸ βορρᾶ σταθεροὶ ἐκεῖνοι ἄνεμοι, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν ὁποίων ἡ μὲν Ἰ ο ν α εἶχεν ἀναχθῇ μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ δὲ πλοιάριον τοῦ Ἀρθούρου Πὺμ μοῖρας τινὰς πέραν αὐτῆς, ἔπνεον καὶ τώρα εὐνοϊκώτατοι διὰ τὸ ταξεῖδιόν μας. Πλησίστιος ὁ Ἀ λ β ρ ά ν ο ς διέσχιζε μὲ τὴν ταχυτέραν του τρόπιδα τὰ διαφανῆ καὶ ὄχι γαλακτώδη ἐκεῖνα ὕδατα, ἀφίνων ὀπισθέν του αὔλακα μακρὰν καὶ λευκήν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 243]

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, σιγὰ πρὸς τὴν κυρίαν Ἀδαμαντίδου.—Πῶς σοῦ φαίνεται ;

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, ὁμοίως. — Μὰ ξέρω κ' ἐγώ ! . . Καμμιὰ φορὰ αὐταί αἱ ἀνεπτυγμέναι καὶ πνευματώδεις κυρίαι. . .

Ὁ Κα ΚΑΛΙΝΑ, ὁμοίως—Αὐτὴ πνευματώδης ;.. Ὡς τώρα τοὐλάχιστον δὲν μας ἔδειξε κανένα πνεῦμα. . .

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Καὶ τώρα πῶς θὰ τα ξεμπλέξω ;.. Χμ ! τί νὰ κάμω ! Μιὰ ποῦ μπῆκα 'στὸ χορό, πρέπει νὰ χορέψω. . . Ἐμπρὸς λοιπόν ! Εἶμαι ἡ κυρία καὶ θὰ εἶμαι ὅσω μπορέσω ! (Πλησιάζει τὰς ἐπισκεπτρίας, αἱ ὁποῖαι φυλλομετροῦν τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης λευκώματα, διὰ νὰ κρύπτουν ὀλίγον τὴν ἀμηχανίαν των καὶ τὴν ἔκπληξίν των. Ἡ Μαριγὼ ἀερίζεται ἀδεξίως μὲ τὸ ριπίδιον καὶ λαμβάνει στάσεις γελοίας.) Κυρίες μου, ἂν θέλετε νὰ καθῆστε. . . ἐλεύτερα ! ἐλεύτερα !

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν.—«Ἐλεύτερα ;».. Καλὲ αὐτὴ ὁμιλεῖ σὰν καμαριέρα ! . . (Κάθηνται).

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, σιγὰ πρὸς τὴν κυρίαν Καλινᾶ —Παῦσε λοιπόν!.. (πρὸς τὴν Μαριγώ.) Καὶ εἰς τί καταγίνεσθε, κυρία μου ; Πῶς ἀπασχολεῖτε τὰς ὥρας σας, ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχήν ; Βεβαίως, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶδα εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι,— καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὁποίων ἐπισφραγίζει ὅσα μᾶς εἶπε περὶ τῆς καλαισθησίας σας ἡ Κυρία Κανάδου,—βεβαίως καταγίνεσθε εἰς φιλολογικὰς μελέτας.

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Ὦ Θέ μου ! αὐτὴ βέβαια δὲν μιλᾷ ρωμαΐικα ! . . (Δυνατά.) Ἄ, μάλιστα, κυρία μου ! Ἔχω μερικὲς φυλλάδες, γιὰ νὰ σκοτόνω τὸν καιρό... (Λαμβάνει μηχανικῶς ἓν βιβλίον καὶ συλλαβίζει τὸν τίτλον.) «Ἰ...στο...ρία... τῆς ... Τέχνης.» Ναί, εἶνε κάτι Ἱστορίες ... σὰν νὰ λέμε Παραμύθια.

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, γελῶσα.—Τί εἴπατε ; παραμύθια ; . .

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου δὲν ἀσπάζεται τὰς περὶ Τέχνης ἰδέας τοῦ συγγραφέως, καὶ δι' αὐτό, ἐπὶ τὸ παραστατικώτερον, μετεχειρίσθη αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν. Δὲν εἶν' ἔτσι, κυρία μου ;

ΜΑΡΙΓΩ. — Ναί, καλέ, ναί ! . . μὰ ποῦ το ηὗρε !.. σοῦ εἶνε μιά !.. (Λαμβάνει ἄλλο βιβλίον καὶ συλλαβίζει τὸν τίτλον.) «Σολω...μοῦ ...» Ἄ, αὐτὸ πάλι λέγει γιὰ σολομοὺς ... ξεύρετε ... γιὰ κεῖνα τὰ κόκκινα ψάρια πού τα ἔχουν 'στὰ κουτιά, σὰν τοὺς ἀστακούς.

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, γελῶσα. — Ἄ, εὐφυέστατον ! ὡραιότατον ! . . Βλέπω, κυρία μου, ὅτι ἀγαπᾶτε καὶ τὰ λογοπαίγνια. . .

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ νέα μας φίλη εἶνε ἀμαθεστάτη. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. (Δυνατά.) Εἶδα, κυρία μου, ὅτι ἔχετε ἐδῶ καὶ τὴν Καλύβην τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ.

ΜΑΡΙΓΩ, ἀφίνουσα τὰ βιβλία καὶ δεικνύουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον. — Ναί, ναί, μάλιστα, εἶνε ἐκεῖ κάτω... Μιὰ καλυβούλα κόκκινη, πολὺ εὔμορφη, ἀπ' αὐτὲς ποῦ ἔχουμε καὶ 'στὸ χωριό μας... (διορθώνουσα ἑαυτήν) Ἄ, μὲ τὸ βαρδόν ! . . θέλω νὰ 'πῶ 'ς ἕνα χωριὸ τῆς Τῆνος, ποῦ περνοῦμε κάπου-κάπου τὸ καλοκαίρι. (Αἱ ἐπισκέπτριαι ἀλληλοκυττάζονται.) Μὰ δὲν εἶνε τοῦ μπάρμπα Θωμᾶ, καθὼς εἴπατε. . . Αὐτὴ τὴν καλυβούλα ποῦ φαίνεται δὲν λέτε ;.. Εἶνε τοῦ κὺρ Στάθη τοῦ Μυλωνάδη, τοῦ κουμπάρου μας. Τί τίμιος ἄνθρωπος ! . . Ὁ κύριος ... ὁ κύριος Χρυσίδης τοῦ ἔχει βαπτίσῃ ἕνα κοριτσάκι. (Ἀκκιζομένη.) Τὸ ἔβγαλε μάλιστα Μαρία ... τὄνομά μου. . .

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ. — Ὁ σύζυγός σας φαίνεται, ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ πολύ, καί το ἀξίζετε... Ἀλλὰ ἐγὼ δέν σας εἶπα διὰ τὴν καλύβα τοῦ κὺρ Στάθη τοῦ κουμπάρου σας, ὁ ὁποῖος δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ τίμιος ἄνθρωπος—ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τον γνωρίζω... Ἐγὼ σᾶς ὠμίλησα περὶ τῆς Καλύβης τοῦ Μπάρμπα Θωμᾶ, τοῦ ἀριστουργήματος τῆς κυρίας Στόου, τὸ ὁποῖον ἔχετε ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι σας.

ΜΑΡΙΓΩ, τὰ χάνει. — Ἄ, ναί . . . ναί ... συμπάθειο, κυρία μου ... κ' ἐγὼ ἡ ἄμυαλη ἔλεγα πῶς. . .

(Σιγὴ παρατεταμμένη. Ὅλοι εὑρίσκονται ἐν ἀμηχανίᾳ.)

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν.—Ποτὲ δὲν πρέπει νἀκούῃ κανεὶς τί λέγει ὁ κόσμος ! Φαντασθῆτε αὐτὴ ἡ κυρία νὰ ἔχῃ φήμην λογίας καὶ καλλιτέχνιδος ! ... ὅμως φῶς φανερὸν ὅτι εἶνε ἀγράμματη. Ἂς εἶνε· εἰμπορεῖ κατὰ τὰ ἄλλα νὰ εἶνε ἐξαίρετη κυρία. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! (Πρὸς τὴν Μαριγώ.) Παρατηρῶ, κυρία μου, ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὰ βιβλία, ὅσον ἐνόμισα εἰς τὴν ἀρχήν. . . Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα ἡ μελέτη, ὅταν κανεὶς εὑρίσκῃ ἄλλας ἀσχολίας.

ΜΑΡΙΓΩ, Ναί ... ὄχι ... ναί ... δηλαδή. . .τί λόγος ! . .

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Φαίνεται ὅτι καὶ τὰ βιβλία ἀνήκουν εἰς τὸν κύριον Χρυσίδην.

ΜΑΡΙΓΩ, ζωηρῶς. — Μάλιστα ! μάλιστα ! ὁ κύριος . . . ὁ κύριος Χρυσίδης ὅλῳ διαβάζει. Ἐμένα, νά σας 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δέν μου ἀρέσει καὶ τόσῳ πολύ... Ξέρω κάτι λίγα γραμματάκια. . . μοῦ τἄμαθε μὲ τὸ ζόρι ἡ πειὸ μεγάλη μου ἀδελφή ... μὰ τί τα θὲς καὶ τί τα γυρεύεις ! ποτέ μου δὲν ἐκατάλαβα τί χρειάζονται. . .

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.—Εἰς τὰς γυναῖκας ; Πιθανόν ! Φαίνεται, ὅτι εἶσθε μὲ τὸ μέρος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀποφαίνονται ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι, ἂν ὄχι ἡ φιλολογία, αἱ τέχναι τοὐλάχιστον . . . ὀλίγη μουσική, παραδείγματος χάριν... Ἀλήθεια, κυρία μου, τραγῳδεῖτε ; Εἶδα πολλὲς νότες φωνητικῆς μουσικῆς ἐπάνω 'στὸ πιάνο.

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, — Ἄ, βεβαίως ἡ κυρία Χρυσίδου θὰ τραγῳδῇ. . .

ΜΑΡΙΓΩ.—Δηλαδή, ναί . . . κάπου-κάπου. . . Ἅμα ἔχω κέρι. Ἡ μαγείρισσα ὅμως τραγουδάει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα.

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ. — Εἶσθε πολὺ μετριόφρων. Ἡ μαγείρισσά σας εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐκ φύσεως καλὴν φωνήν, ἀλλὰ τέχνην διόλου· ἐνῷ σεῖς τραγῳδεῖτε δυσκολώτατα τεμάχια.

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ.— Πραγματικῶς, εἶδα ἐκεῖ κάτι τι καὶ ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουνώ.

ΜΑΡΙΓΩ. — Ναί . . . μάλιστα. «Τὸ κ ο υ ν ῶ κ' ἐκεῖνο κλαίει . . .» τὸ τραγουδῶ κι' αὐτὸ καμμιὰ φορά.

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ, γελῶσα.—Ὦ, εὐφυέστατον ! . .

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, ὁμοίως. — Ἡ κυρία Χρυσίδου ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἀστειότητας καὶ τὰ λογοπαίγνια. . .

ΜΑΡΙΓΩ. — Καὶ τὰ κούμαρα, κυρίες μου, καὶ τὰ κούμαρα !

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ.
Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. } γελῶσαι καὶ αἱ δύο.—Ὦ, αὐτὸ πάλι !.. χαριτωμένον !

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν.— Γελοῦν μὲ τὴν καρδιά τους ... καλὰ τὲς διασκεδάζω... Ἂν τες ἐτρατάριζα μάλιστα καὶ τίποτα. . . Καλὸ θὰ ἦταν μὰ τὸ ναί ! Θἄτρωγαν καὶ θἄπιναν, καὶ ἔτσι δὲν θὰ εἶχαν καιρὸ νά με βασανίζουν μ' ἐρωτήσεις, ποῦ δέν της καταλαβαίνω ... Καὶ νὰ ἰδῆς ποῦ θὰ μπλέξω σὲ καμμιὰ ἀπὸ δαῦτες καὶ δὲν θὰ ἔχω ξεμπερδεμό. . . Καλὲ ἂς τες μπουκώσω γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου ! (Δυνατά.) Κυρίες μου, ἀγαπᾶτε νά σας τρατάρω κάτι τί ;

Ἡ Κα ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Ὦ, κυρία Χρυσίδου, μᾶς ὑποχρεώνετε... ἀλλὰ εἶνε περιττόν.

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ. — Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐνοχληθῆτε.

ΜΑΡΙΓΩ.—Ὄχι δά ! ὄχι δά ! Ἔχω κάτι φροῦτα ὡραιότατα καὶ ἕνα κρασάκι πρώτης... Δὲν θά με ζημιώσετε, κυρίες μου. Εἶνε δῶρα τοῦ κουμπάρου !

Ἡ Κα ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ὡραῖο κομπλιμέντο. (Δυνατά.) Μὰ γιατί νά...

ΜΑΡΙΓΩ.—Δὲν πειράζει, κυρίες μου, δὲν πειράζει ! Σὰν 'στὸ σπίτι σας. Σταθῆτε ἐδῶ πᾶ μιὰ στιγμὴ νὰ πάω νά σάς τα φέρω. . .

Ἡ Κ« ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Διατί νὰ ἐνοχληθῆτε σεῖς ; Δὲν φωνάζετε τὴν ὑπηρέτριάν σας :

ΜΑΡΙΓΩ.— Τὴν ὑπηρέτριά μου ; . . ἄ, τὴν ἔδιωξα !.. (Κατ' ἰδίαν.) Ἄχ ! ἔδινα κάτι τι νὰ ἤμουν 'στὴ θέσι της. (Πετᾷ τὸ ριπίδιόν της καὶ ἐξέρχεται τρέχουσα.) Μιὰ στιγμὴ κ' ἔφθασα !

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

(Ἀνωτέρα τάξις).

Βραβευθεὶς εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμὸν πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 245)

— Ὁ κύριος εἶπε : «Ἔφαγαν, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἔ, τὸ ἴδιο θὰ κάμουμε τώρα καὶ 'μεῖς. Ἂς περιμείνουν.» Λοιπόν, Γιαννάκη, — ἐξηκολούθησεν ὁ μαῦρος, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρόν του φίλον,— ἔρχεσαι μαζί μου νὰ ἰδῇς τὰ σκυλιὰ τοῦ ἀφέντη ;

— Ἂν θέλῃ ἡ Μηλιά. . .

— Πήγαινε, φθάνει νὰ ἔλθῃς γρήγορα.

— Καὶ σύ ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ βοηθήσω τὴν κυρίαν Πολυξένην.

— Ναί· θά μέ βοηθήσῃς νὰ διπλώσω αὐτὲς τὲς πετσέτες καὶ νά τες φυλάξω 'στὸ ἑρμάρι, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, τὴν ὁποίαν εἶλκυεν ὁλονὲν περισσότερον ἡ συμπεριφορὰ τῆς Μηλιᾶς.

Ἀφότου εὑρέθη εἰς τὴν ἀρχοντικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν, — σωστὸν παλάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ὡμοίαζε καθόλου μὲ τὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Βράχου,—ἡ Μηλιὰ δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζῃ ὅ,τι ἔβλεπε γύρω της. Πρῶτα τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ μαγειρεῖον μὲ τὴν πλουσίαν παράταξιν τῶν στιλπνῶν σκευῶν του . . . ἔπειτα τὸ πλυντήριον μὲ τοὺς διαφόρους κρουνούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔτρεχε κρύον ἢ ζεστὸν νερόν ... τέλος ἡ ἀπέραντος ἐκείνη ἱματιοθήκη, ὅπου τὰ ἀσπρόρρουχα ἐσχημάτιζαν σωροὺς ὑψηλοὺς ὡς τὸ ταβάνι, περιμένοντα νὰ τοποθετηθοῦν ἐν τάξει εἰς τὰ εὐρύχωρα ἐκεῖνα ἑρμάρια, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὅλους τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου... Τί εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅσοι ἠμποροῦσαν νὰ κατοικοῦν ὅλον τὸν καιρὸν σὲ τέτοιο σπίτι ! Ἐκεῖ μέσα βέβαια κανεὶς δὲν ἐγνώριζε οὔτε πεῖναν οὔτε ψῦχος. . .

— Τί συλλογίζεσαι, παιδί μου ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Πολυξένη πού την ἔβλεπε τόσω σκεπτικήν.

— Συλλογίζομαι, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν περιποίησί σας. . . Ἂς ἦτο δυνατὸν νά με κρατήσετε καὶ μένα ἐδῶ ... νὰ βόσκω τὲς ἀγελάδες ... νὰ πλένω ... νὰ σιδερόνω ... νὰ ράπτω. . .

— Ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σου ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ τίποτε ; . .

— Ἀλήθεια, θὰ ἦταν βάρος εἰς τὸ σπίτι,—καὶ ἡ Μηλιὰ ἐστέναξεν, ὡς νά της ἔφευγε μία ἐλπίς—δὲν πρέπει νὰ φύγουμε πολὺ ἀργά, γιατί ἔχουμε νὰ περάσουμε τὸ δάσος. Δὲν θέλω νά μας ξαναβρῇ ἡ νύκτα ἐκεῖ μέσα. . .

— Καὶ ποῦ θὰ κοιμηθῆτε ;

— Αὐτὸ ἤθελα νά σας ρωτήσω, γιατί δὲν ξεύρω καθόλου τὸν τόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν γαυγίσματα καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη... Ἡ Μηλιὰ ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν εἰς τὴν αὐλὴν θέαμα ἔξοχον : Δύο σκύλοι ὡραῖοι, κατάμαυροι, καὶ ἓν χαριτωμένον σκυλάκι, ἐπίσης μαῦρον, ὁδηγούμενοι καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τοῦ μαύρου ὑπηρέτου, εἶχαν εἰς τὴν μέσην των τὸν Γιαννάκην, καὶ ἐπηδοῦσαν μαζί του καὶ ἐγαύγιζαν καὶ ἐφώναζαν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν φιλίας καὶ χαρᾶς. . . Τότε ἤνοιξεν ἓν παράθυρον, καὶ ὁ κύριος Δούμανης διέταξε νά του ὑπάγουν τοὺς σκύλους του. Ἀμέσως ὅλη ἡ ὁμὰς—μαῦρος, παιδί, σκύλοι,—ὥρμησαν πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Ζοζὸς ὤθησε τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου, ὅπου εὑρίσκετο ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ τὰ ζῷα ἔκαμαν θορυβώδη εἰσβολὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, παρασύροντα μαζί των καὶ τὸν Γιαννάκην· οὕτως ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν κύριόν των τὸν νέον των φίλον.

— Τί εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ ὡραῖον παιδάκι ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν Ζοζόν.

— Εἶνε τὸ παιδί, ποῦ βρήκαμε 'στὸ δάσος, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Μπᾶ ! καὶ ποῦ νά το γνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ φορέματα ! . . Ἔ, τί τὴν ἔκαμες τὴν ἀδελφήν σου, ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν Γιαννάκην.

— Τὴν ἄφησα μ' ἐκείνην τὴν κυρία ποῦ μ' ἐκτένισε, γιὰ νά την κτενίσῃ...

— Πήγαινε νά την φέρῃς... Ἀλλὰ ἠξεύρεις τὸν δρόμον ;

— Ὄχι τόσω καλά ... ἂν ἔλθῃ ὅμως μαζί μου ἡ Λουλοῦ· (οὕτως ὠνομάζετο τὸ σκυλάκι.)

— Δὲν πιστεύω νά σε ἀκολουθῇ.

— Θά μ' ἀκολουθήσῃ !

Ὁ Γιαννάκης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θύραν, ἐστάθη καὶ ἐσφύριξε. Ἡ Λουλοῦ ἐσήκωσε τ' αὐτιά, ἐδίστασεν ὀλίγον, ἔπειτα ἔτρεξε μὲ πηδήματα πρὸς τὸν Γιαννάκην, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν θριαμβευτικῶς.

— Πολὺ περίεργον αὐτό ! εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης.

— Τὰ σκυλιά, βλέπετε, ἐννοοῦν κάμμιὰ φορὰ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους . . . εἶπεν ὁ Ζοζός. Ἐκατάλαβαν ἀμέσως πῶς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ καλὸ παιδί. . . Νὰ ἐβλέπατε τί χάδια τοῦ ἔκαμαν !

Ὁ κύριος Δούμανης ἐκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ ἄναψε τὴν πίπαν του. Τὰ δύο λαγωνικὰ εἶχον λάβῃ τὴν συνειθισμένην των θέσιν, εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου των.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν νύμφην μου, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν Ζοζόν.

Μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Δούμανη, ἡ χήρα τοῦ Εὐτυχίου Δούμανη, νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς Λάνδης, εἰσήρχετο εἰς τὸ καπνιστήριον.

— Μ' ἐζήτησες, Εὐσέβιε ; ἠρώτησε τὸν ἀνδράδελφόν της.

— Ναί, ἤθελα νά σε συμβουλευθῶ διά. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ἡ κυρία Πολυξένη, ἀφ' οὗ εἰσήγαγε πρῶτα τὴν Μηλιὰν καὶ τὸν Γιαννάκην. Καὶ ἡ μικρὰ ἦτο ἐπίσης ἀγνώριστη, εὔμορφη, μὲ μίαν χονδρὴν πλεξούδαν, ἡ ὁποία ἔπιπτεν εἰς τὴν ράχιν της, καὶ μὲ τὴν κομψὴν καὶ καθαροτάτην ἐκείνην ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία ἐπαρουσίαζεν ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματός της. Τί ἔκπληξις διὰ τὰ παιδιὰ ἦτο πάλιν ἡ αἴθουσα ἐκείνη, ἡ μεγάλη καὶ φωτεινή, γεμάτη ἀπὸ βαλσαμωμένα κεφάλια ἀγριοχοίρων, λύκων, ἐλάφων μὲ πελώρια κέρατα !.. στολισμένη μὲ δέρματα ζώων καὶ μὲ κάθε εἴδους κυνηγετικὰ ὅπλα κρεμασμένα εἰς τοὺς τοίχους ! . . Ὁ Γιαννάκης μάλιστα δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια.

— Πλησίασε, κορίτσι μου, εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης. Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Μηλιά ... ὁ ἀδελφός μου Γιαννάκης.

— Τὸ ἐπίθετόν σας ;

— Δερρῆς.

— Τί δουλειὰ κάμνει ὁ πατέρας σας;

— Ἦταν ψαρᾶς.

— Γιατί ἀφήσατε τοὺς γονεῖς σας ;

— Γιατί ἀπέθαναν καὶ οἱ δυό.

— Τὰ δυστυχῆ !.. ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὴν πιστεύῃς εὔκολα ὅ,τι σοῦ λέγουν, εἶπε τότε ἡ νύμφη τοῦ κ. Δούμανη. Ρώτησέ τα ἀπὸ ποῦ εἶνε, σὲ παρακαλῶ.

— Ἔχεις δίκαιον, αὐτὸ πρέπει νὰ μάθουμε πρῶτα... Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶσθε, μικρά μου ;

— Ἀπὸ τὸ χωριό. . .

— Ποιὸ χωριό ;

— Ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι

— Τίνος δήμου εἶνε αὐτὸ τὸ χωριό ; ποίας ἐπαρχίας ;

— Πῶς εἴπατε, κύριε ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν.

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐπαρχία σας ;

— Πλωμανάκι.

— Μὰ τὸ Πλωμανάκι δὲν εἶνε ἐπαρχία !

— Δὲν ἠξεύρω, κύριε.

— Βλέπεις, Εὐσέβιε, ποῦ λέγουν ψεύματα ; εἶπε πάλιν ἡ νύμφη του. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζουν πῶς λέγεται ἡ ἐπαρχία των. Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρουν πλέον τί ὄνομα νὰ ἐπινοήσουν...

— Δὲν λέγω ψεύματα, κυρία, εἶπεν ἡ Μηλιά. Τὸ χωριό μας λέγεται Πλωμανάκι· περισσότερο δὲν ξεύρω, γιατί δὲν ἐπῆγα ποτὲ παραέξω . . . ἔμενα πάντα κοντὰ 'στὸν πατέρα μου καὶ ἐψαρεύαμε.

— Καλά, οἱ γονεῖς σας ἀπέθαναν· ἀλλὰ πῶς ; τόσω δὲν εὑρέθη κανένας ἄλλος συγγενὴς νά σας παραλάβῃ ; παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη μὲ ὕφος μεγάλης δυσπιστίας.

— Μά ... ἐφύγαμε, βλέπετε. . .

— Νά το ! καλά το εἶπα ἐγώ ! Βλέπεις, Εὐσέβιε, ὅτι εἶνε παιδιὰ μὲ κακὰ αἰσθήματα, ἀφ' οὗ ἐπροτίμησαν νὰ ζητιανεύουν εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ νὰ ἐργάζωνται πλησίον τῶν συγγενῶν των ;

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς *Α. Ζενγεβραίη*

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

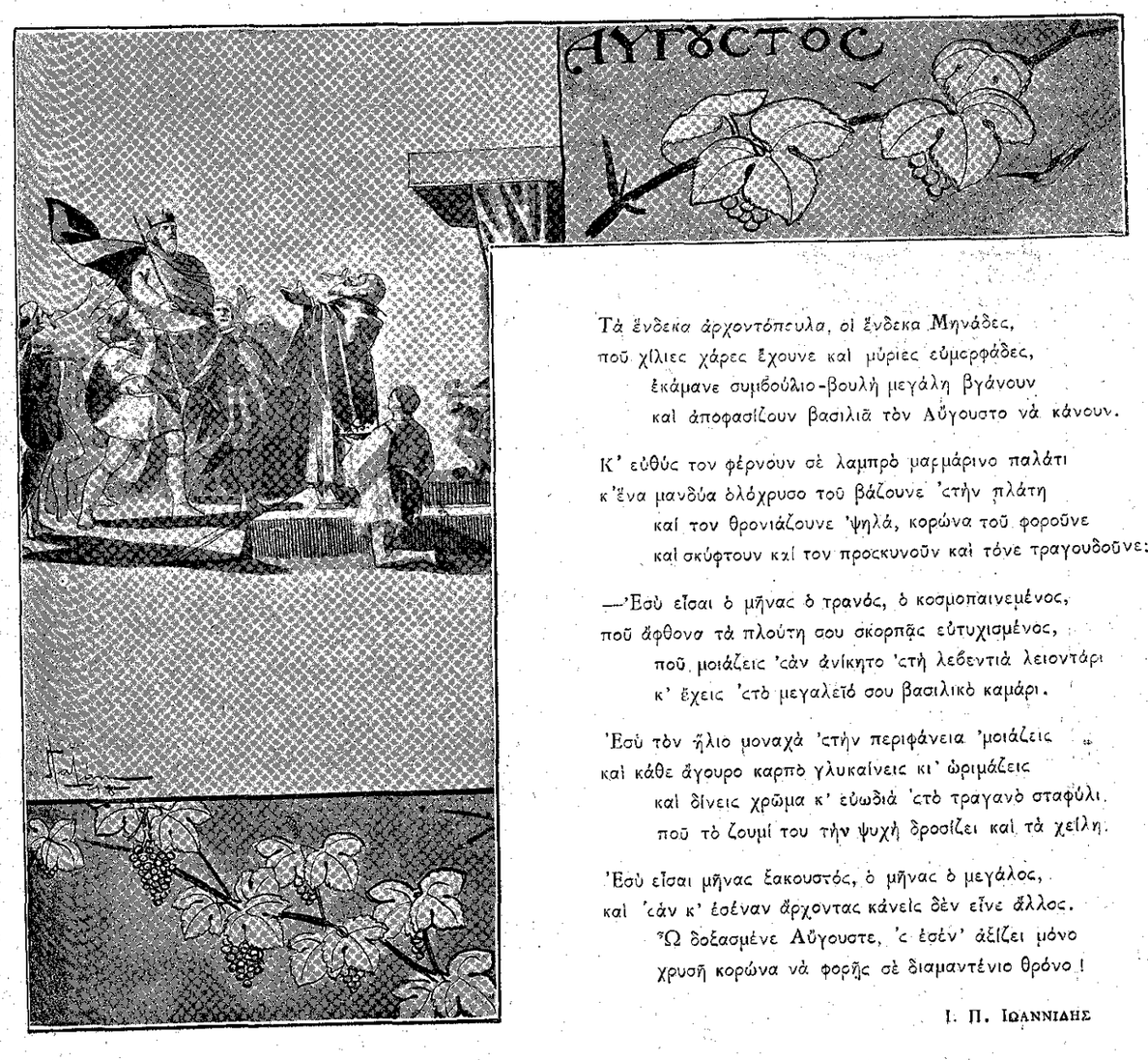

Τὰ ἕνδεκα ἀρχοντόπουλα, οἱ ἕνδεκα Μηνάδες,
ποῦ χίλιες χάρες ἔχουνε καὶ μύριες εὐμορφάδες,
ἐκάμανε συμβούλιο-βουλὴ μεγάλη βγάνουν
καὶ ἀποφασίζουν βασιλιᾶ τὸν Αὔγουστο νὰ κάνουν.

Κ' εὐθύς τον φέρνουν σὲ λαμπρὸ μαρμάρινο παλάτι
κ' ἕνα μανδύα ὀλόχρυσο τοῦ βάζουνε 'στὴν πλάτη
καὶ τον θρονιάζουνε 'ψηλά, κορώνα τοῦ φοροῦνε
καὶ σκύφτουν καὶ τον προσκυνοῦν καὶ τόνε τραγουδοῦνε:

—'Εσὺ εἶσαι ὁ μῆνας ὁ τρανός, ὁ κοσμοπαινεμένος,
ποῦ ἄρθονα τὰ πλούτη σου σκορπᾷς εὐτυχισμένος,
ποῦ μοιάζεις 'σὰν ἀνίκητο 'στὴ λεβεντιὰ λειοντάρι
κ' ἔχεις 'στὸ μεγαλεῖό σου βασιλικὸ καμάρι.

'Εσὺ τὸν ἥλιο μοναχὰ 'στὴν περιφάνεια 'μοιάζεις
καὶ κάθε ἄγουρο καρπὸ γλυκαίνεις κι' ὡριμάζεις
καὶ δίνεις χρῶμα κ' εὐωδιὰ 'στὸ τραγανὸ σταφύλι
ποῦ τὸ ζουμί του τὴν ψυχὴ δροσίζει καὶ τὰ χείλη.

'Εσὺ εἶσαι μῆνας ἑακουστός, ὁ μῆνας ὁ μεγάλος,
καὶ 'σὰν κ' ἐσέναν ἄρχοντας κανεὶς δὲν εἶνε ἄλλος.
Ὦ δοξασμένε Αὔγουστε, 'σ ἐσέν' ἀξίζει μόνο
χρυσῆ κορώνα νὰ φορῇς σὲ διαμαντένιο θρόνο !

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΦΑΣΟΥΛΙ ΣΤΟ ΦΑΣΟΥΛΙ»

Ἀγαπητοί μου,

ΤΟ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε ἡ περὶ Αὐξήσεως πρότασις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ἡ ἔμπρακτος ψηφοφορία.

Ὅπως ἡ Διάπλασις, ἡ ὁποία,—καθὼς σάς το εἶπεν,—ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς ἐλπίδος, τῆς στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων της· ὅπως οἱ περὶ Αὐτήν, οἱ γνωρίζοντες πόσον ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε βαθεῖα καὶ θερμή, οὕτω καὶ οἱ φίλοι της, οἱ συνδρομηταί της καὶ αἱ συνδρομήτριαι, ἔχουν πλήρη τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας θὰ εἶνε εὐνοϊκόν. «Εἴμεθα βέβαιοι—τῇ γράφουν πανταχόθεν,—ὅτι τὸ σχέδιον, θὰ ἐπιτύχῃ, ὅτι ἡ αὔξησις θὰ πραγματοποιηθῇ, διότι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνόπαις, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ ψηφίσῃ ὑπὲρ τῆς προτάσεως, καὶ νὰ μή το κάμῃ. Τὸ ὑπαγορεύει ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ εἶσαι διπλῆ, καὶ οἱ Βουλγαρόπαιδες οὐδένα πλέον θὰ ἔχουν λόγον νὰ καυχῶνται, ὅτι εἶνε φιλομουσότεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων.»

Οἱ γράφοντες οὕτως, οἱ ἐκφράζοντες κατηγορηματικώτατα τὴν περὶ τῆς ἐπιτυχίας πεποίθησίν των, εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μόλις ἔλαβαν τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας, ἔσπευσαν νά το ἐπιστρέψουν συμπεπληρωμένον ἢ ὑπεσχέθησαν ὅτι θά το κάμουν τάχιστα· εἶνε προπάντων ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπόθησαν μὲ τὴν μεγαλητέραν εἰλικρίνειαν τὴν αὔξησιν, καὶ χωρὶς νὰ χάσουν οὔτε ἡμέραν, οὔτε ὥραν, οὔτε στιγμήν, ἔσπευσαν νὰ δείξουν ἐμπράκτως τὸν πόθον των... Αὐτοὶ ἐσχημάτισαν ἤδη πλήρη καὶ ἀσάλευτον τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ γνωρίζετε διατί; Διότι ἠρώτησαν τὸν ἑαυτόν των, διότι ἠρώτησαν τὴν καρδίαν των. Ἐκ τῶν ἰδίων ἔκριναν τὰ ἀλλότρια. Οὕτω καὶ οἱ καλοί, οἱ ἐνάρετοι, οἱ ἀθῷοι, πιστεύουν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἐπίσης καλός, ἐνάρετος, ἀθῷος. Μόλις ἀρχίσῃ κανεὶς νἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀθῳότητος τοῦ ἄλλου, ἔπαυσε καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε ἀθῷος.

Διὰ τοῦτο μοὶ ἐφάνη παράδοξος καὶ κάπως ἀντιφατικὴ ἡ ἐπιστολὴ ἑνὸς φίλου μας, — ἄλλως τε ἐκ τῶν ἀρίστων, —τὴν ὁποίαν, ὁμοίως ἀποροῦσα, μοὶ ἔδειξε σήμερον ἡ Διάπλασις. Ὁ φίλος μας αὐτὸς ἔγραφε: «Ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως μοῦ φαίνεται σ ω σ τ ή· ἀλλὰ δ ὲ ν θ ά τ η ν ψ η φ ί σ ω, διότι ἔχω τὴν π ε π ο ί θ η σ ι ν ὅτι θἀποτύχῃ.»

Ἐν πρώτοις, ἀφ' οὗ ἡ πρότασις τοῦ φαίνεται σ ω σ τ ή, διατί νὰ μή την ψηφίσῃ; Οὕτως ἢ ἄλλως, ἐν οἱαδήποτε περιπτώσει, τι θὰ ἔχανε; Τὰς 14 δραχμάς του; Ὄχι βέβαια· διότι καὶ ἐν περιπτώσει ἀκόμη ἀποτυχίας τῆς προτάσεως, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι τα λεπτὰ αὐτὰ δὲν χάνονται. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐχάνοντο, ἔστω, νομίζετε ὅτι δὲν ἀξίζει θὰ θυσιάσῃ κανεὶς 14 δραχμάς, προκειμένου νὰ συνεισφέρῃ ὑπὲρ μιᾶς ἰδέας, νὰ ψηφίσῃ μίαν πρότασιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ αὐτὰ τὰ λεπτά, — καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ φίλος μας ἐκεῖνος ἔχει, —καὶ νά του φαίνεται ἡ πρότασις, σ ω σ τ ή; Δὲν βλέπετε ἐδῶ φανερὰ μίαν ἀσυμφωνίαν μεταξὺ σκέψεως καὶ πράξεως; καὶ ἐκ τῆς ἀσυμφωνίας αὐτῆς δὲν ἄγεσθε νὰ πιστεύσετε, ὅτι ἡ σκέψις δὲν εἶνε εἰλικρινής, ὅτι εἰς τὸν φίλον μας αὐτὸν ἡ πρότασις δὲν φαίνεται, ὅπως λέγει, σωστή;

Ἔπειτα, πῶς ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ σχέδιον θἀποτύχῃ; Μήπως ἠρώτησε τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅλους καὶ εἶδε τί γνώμην ἔχει ἡ πλειονοψηφία; Μήπως ἔλαβεν ἐπιστολὰς ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἡ Διάπλασις; Ὄχι βέβαια. Ἐσχημάτισε λοιπὸν τὴν πεποίθησίν του, κρίνας ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια. Ὅ,τι δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ αὐτός, ἐνόμισεν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δὲν θὰ θελήσουν νά το κάμουν. Καί σας εἶπα ἤδη, ὅτι αὐτὸ συμβαίνει συνήθως εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Ἀλλ' ἔστω· παραδέχομαι ὅτι ἀδικῶ τὸν φίλον μας ἐκεῖνον· πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιστολή του εἶνε εἰλικρινής· πιστεύω ὅτι τῷόντι εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ψηφίσῃ τὴν πρότασιν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐθεώρησε περιττόν, σχηματίσας τὴν πεποίθησιν ὅτι θἀποτύχῃ, ἐκ προχείρου ἀνακρίσεως μεταξὺ τῶν γνωστῶν του, ἡ πλειονοψηφία τῶν ὁποίων κατὰ σύμπτωσιν, εἰμπορεῖ νὰ ἔτυχε νἀποτελῆται ἐξ ἀδιαφόρων ἢ καὶ ἀπόρων (διότι μόνον οὗτοι δὲν θὰ ψηφίσουν τὴν πρότασιν.) Καὶ νά σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν δυσκολεύομαι πολὺ νά τα πιστεύσω αὐτὰ ὅλα, καὶ μάλιστα τὴν κακὴν σύμπτωσιν, διότι ἐξ ἄλλων περιστάσεων γνωρίζω πόσον ὁ φίλος μας εἶνε φιλοπρόοδος, φιλόμουσος καὶ ἔνθερμος θιασώτης τῆς «Διαπλάσεως.»

Τότε ὅμως ὁ φίλος μας ἐλησμόνησε τὴν κοινὴν ἀλλὰ σοφωτάτην παροιμίαν: «Φασοῦλι 'στὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.» Ἂν την ἐνεθυμεῖτο, ἀφεύκτως θὰ ἐπέστρεφε τὸ Δελτίον του, ἀδιαφορῶν τί λέγουν, τί σκέπτονται, ἢ τί θὰ κάμουν οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἰδοὺ ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς τὸ σχέδιον τῆς αὐξήσεως. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι οἱ φιλόμουσοι, οἱ εὔποροι, οἱ φιλοπρόοδοι μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας, ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τοὺς δυσχιλίους. Ἀλλ' ἂν καὶ ἄλλοι, ἐκ σκέψεων παρομοίων πρὸς τὰς τοῦ ἀνωτέρω φίλου μας, π α ρ α μ ε λ ή σ ο υ ν ἢ δ ι σ τ ά σ ο υ ν νὰ ἐπιστρέψουν ἐγκαίρως τὸ Δελτίον των, μ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν ποῦ ἔχουν; Ἄ, ὄχι! ποτέ! κανεὶς δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇ οὕτω! Ἕκαστος πρέπει νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ μὴ ἀναβάλῃ. Κάμετε ὅλοι ὅ,τι πρέπει, καὶ μὴ ἐρωτήσετε τί θὰ γίνῃ. Τότε νὰ ἰδῆτε πῶς θὰ γίνῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι. Ναί, «φασοῦλι 'στὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακοῦλι.»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου,—ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστήριον,—ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξασέλιδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρῷον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

[***Συνέχεια ἐκ σελίδος 244***]

46. Ἑλένη Ἰωάν. Κυριέρη, Πειραιῶς.
47. Ἰσμήνη Κλεαν. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
48. Ἀλεξ. καὶ Δημ. Στεφ. Συριώτης, Ἀθηνῶν.
49. **Ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης ὁ Βασιλόπαις ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.**
50. Σπυρίδων Ἰωαν. Μπολάνης, Τριπόλεως.
51. Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς, Κερασοῦντος.
52. Ὀδυσσεὺς Γ. Λύδδης, Ἀλεξανδρείας.
53. Ἑλένη Σκλάβου, Σμύρνης
54. Στέφανος Κ. Τριανταφύλλου, Καβάλλας.
55. Ἑλένη Ν. Τρεπεκλῆ, Χαλκίδος.
56. Γεράσιμος Ἀρ. Ἔσσλιν, Βώλου.
57. Ὀττίλια Π. Λινδερμάϊερ, Ἀθηνῶν.
58. Μιλτιάδης καὶ Δανιὴλ Κ. Παππᾶ, Γαλαζίου.
59. Ἰωαν. καὶ Παναγ. Κ. Κουτσαλέξης, Ἀθηνῶν.
60. Ἐμμανουὴλ Ἰωαν. Τσουδερός, Ἀθηνῶν.
61. Δημήτριος Ι. Δρόσος, Σκοπέλου.
62. Ἑλένη Ἀλ. Σούτσου, Ἀθηνῶν.
63. Ἀριστοτέλης Γ. Καμπάνης, Πειραιῶς.
64. Ἰωάννης Δ. Δούμας, Ἀθηνῶν.
65. Mrs Agnes Mauro, Cheltenham Ἀγγλίας.
66. Κωνσταντῖνος Κ. Λαδόπουλος, Γενεύης.
67. Σμαράγδα Α. Λαδοπούλου, Σύρου.
68. Ἑλένη Γ. Λαμπίρη, Ἀθηνῶν.

[*Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου ἐγγραφησόμενοι*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ ***Ἀρχιζιζανίου***, ἐν στιγμῇ ἄκρας μελαγχολίας.

— Τί ἄσχημον πρᾶγμα ποῦ εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς γένεια! Νά, παραδείγματος χάριν, χθὲς μ' ἐκτύπησε ὁ μπαμπᾶς, γιατί, μοῦ εἶπεν, εἶμαι *ἀγενής*...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ 29ην Ἰουλίου, ἡ *Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης*, **ὁ Βασιλόπαις Χριστοφόρος**, ἑώρτασε τὴν ἐπέτειον τῶν εὐτυχῶν Γενεθλίων Του, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἑνδέκατον τῆς ἡλικίας Του ἔτος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Διάπλασις ἀπευθύνει πρὸς τὸν σεπτόν της Φίλον θερμότατα συγχαρητήρια καὶ ἐγκαρδιωτάτας εὐχάς, διαβιβάζει δὲ πρὸς Αὐτὸν παρόμοια καὶ ἐκ μέρους τῶν ἁπανταχοῦ πολυπληθῶν φίλων της, γνωρίζουσα πόσην εὐλαβῆ ἀγάπην τρέφουσιν οἱ Ἑλληνόπαιδες, πρὸς τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν Συνάδελφον.

Ἰδιαιτέρως χαίρει ἡ Διάπλασις, διότι τὰ γενέθλια τοῦ Βασιλόπαιδος φέτος συμπίπτουν μὲ τὴν ἐγγραφὴν Αὐτοῦ εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς. Μόλις ἡ εἴδησις τῆς περὶ Αὐξήσεως προτάσεως ἔφθασεν εἰς Πετρούπολιν, ὅπου διαμένει ἤδη ὁ Βασιλόπαις, ἀμέσως ἔσπευσε νὰ διαμηνύσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὅτι τὴν ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα, καὶ νὰ ἐγγραφῇ μετὰ χαρᾶς, δίδων οὕτω μέγα καὶ ὑψηλὸν παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας περὶ τοῦ τί ὀφείλουν νὰ πράξουν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Καὶ ἡ Διάπλασις, συγκεκινημένη διὰ τὸ νέον τοῦτο δεῖγμα τῆς ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως, εὔχεται εἰς τὸν ἀγαπητὸν Βασιλόπαιδα, οὕτω νὰ ἐνθαρρύνῃ εἰς ὅλην Του τὴν ζωὴν τὰ καλὰ ἔργα καὶ οὕτω πρῶτος νὰ δίδῃ πάντοτε τὸ παράδειγμα τῆς ὑποστηρίξεως πρὸς πραγμάτωσιν πάσης προόδου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐξέλεξα, *Ο. Μ. Γιαλλινᾶ*, θά σου ἀνήκῃ. Ἀλλ' εἶνε δικαίωμά σου νὰ μή το μεταχειρίζεσαι πάντοτε, ἀλλὰ μόνον *ὅταν θέλῃς*. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νά το σημειόνῃς ἢ νὰ μή το σημειόνῃς πλησίον τοῦ ὀνόματός σου εἰς ὅ,τι μοῦ στέλλεις. Καὶ ἂν μὲν τὸ σημειόνῃς θὰ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ ψευδωνύμου σου, ἂν δὲ τὸ παραλείπῃς, θὰ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ ὀνόματός σου. Οὕτω κάμνουν ὅλοι.

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος, ***Μπουμπουνισμένο Μυαλό***, γράφεται ἐπὶ κοινοῦ χάρτου· μόνον διὰ τὰς Λύσεις ὑπάρχει χάρτης ἰδιαίτερος· θά σου παρατηρήσω ὅμως, ὅτι τὸ κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν χαρτί, καὶ ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, ὅπως μοῦ στέλλεις σήμερον τὰς Ἀσκήσεις σου. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ «Χάρτου τοῦ Νοτίου Πόλου» καθὼς καὶ τοὺς φίλους σου.

Ἀτρόμητε Σπαρτιᾶτα, δὲν εἶχα ὁρίσῃ ἡμέραν ἐκδόσεως διὰ τὸν «***Πρόαντα τὸν Νικίου***» εἶπα μόνον ὅτι θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον. Ἐλογάριασα ὅμως χωρὶς τὸν Τυπογράφον καὶ τὸν Τσιγγογράφον, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀκόμη τὸ βιβλίον δὲν εἶνε ἕτοιμον. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς του θά την ἀναγγείλω προσεχῶς.

Λαμπρὰ εἰς τὰς ἐξετάσεις του ὁ ***Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου***, μόνον ποῦ δὲν ἐφώναζε πολύ. Καὶ ὁ πατέρας του ὄχι μόνον τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸν «Πρόαντα» ἀλλά του ἠγόρασε καὶ ἕνα ὡραῖο ἀλογάκι της ἱππασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ***Δελφὶν τοῦ Εὐξείνου*** τρελλαίνεται. Νὰ εὐτυχισμένο παιδί!

Τί με μέλει, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου—φαντάζεσαι μὲ ποίαν χαράν, κατόπι τῆς μακρᾶς καὶ ἀνεξηγήτου σιωπῆς σου—καὶ συνεμορφώθην. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφήν σου, διὰ τὸν νέον συνδρομητήν, ὁ ὁποῖος *διαφέρει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους*. Καὶ πραγματικῶς! ἕνας κύριος ἡλικιωμένος καὶ πεπαιδευμένος καὶ ποιητής—τὸ ὄνομά του δέν μου ἦτο ἄγνωστον,—καὶ νὰ γίνῃ συνδρομητής μου καὶ νά με ἀναγινώσκῃ... ἄ, μεγάλη τιμὴ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν κύκλον μας!

Καλικάντζαρε, χαίρω ποῦ ἀπεφάσισες νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ νὰ φαίνεσαι συχνὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, διότι ***Μέγας Ναπολέων*** εἶνε ἤδη ἄλλος φίλος μου. Ἕως τότε, ἀναβάλλω καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν προτάσεών σου, τὰς ὁποίας ἤθελες μὲ νέον ψευδώνυμον.

Τί χαριτωμένη ἐπιστολὴ τῆς ***Καρδερίνας***, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγραφει τὸ μέχρι Τραπεζοῦντος ταξείδιόν της! Ἐπεβιβάσθη τῆς «Ἰωνίας» ἐκ Πειραιῶς καὶ ἐπεσκέφθη διαδοχικῶς Χίον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν, Νικομήδειαν, Ἀμισόν, Κερασοῦντα καὶ Τραπεζοῦντα· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν διὰ τοῦ ἰδίου δρομολογίου, ἀντιθέτως, ἐπέστρεψεν εἰς Πειραιᾶ. Τὸ ταξεῖδι διήρκεσε 18 ἡμέρας καὶ φαντασθῆτε πλέον τί ἐντυπώσεις ἀπεκόμισεν ἡ ***Καρδερίνα*** ἀπὸ τόσα μέρη. Ἕνα δάσος μάλιστα εἰς τὴν Νικομήδειαν πόσον τῆς ἤρεσε! «Πλάτανοι, δρύες καὶ ἄλλα γιγαντιαῖα δένδρα—μοῦ γράφει, —τὸ ἐσχημάτιζαν, πυκνοὶ δὲ καὶ ἀκανθώδεις θάμνοι ἠμπόδιζον πανταχόθεν τὴν δίοδον. Αἱ πελώριαι πτέριδες, αἱ καλύπτουσαι τὸ ἔδαφος, ἔφθανον μέχρι τῆς ὀσφύος μας, τοὺς δὲ κορμοὺς τῶν δένδρων ἀπέκρυπτον περιπλοκάδες καὶ κισσοί. Παντοῦ ἐρημία καὶ ἀγριότης.. Ἐνόμιζα ὅτι εὑρίσκομαι εἰς κανὲν ἐκ τῶν δασῶν ἐκείνων τῆς Σουμάτρας, τῶν περιγραφομένων εἰς τὸ «Παιδίον τῶν Δασῶν» καὶ ἐπερίμενα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἴδω παρουσιαζομένην ἐνώπιόν μου καμμίαν τίγριν ἢ τοὐλάχιστον κανένα οὐραγγοτάγγον.»

Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ, σὺ «ποῦ ζῇς μὲ τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ γράφω», αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου; Διατὶ ζητεῖς νά το ἀλλάξῃς καὶ μάλιστα μὲ ψευδώνυμον ἀνῆκον εἰς ἄλλην φίλην μου; Ἂν ἐπιμένῃς, διάλεξε κανὲν ἄλλο.

«Εἰς τῶν ἀνέμων τὴν πνοὴν τὰς πτέρυγας ἐκτείνω,—μετρῶ τοῦ χρόνου τὴν ζωήν, ἀκέφαλον ἂν μείνω.» Λύσις: ***Ἀετός—Ἔτος***. Δεκαπέντε πρέπει νά μου ἔστειλαν αὐτὸ τὸ αἴνιγμα τώρα τελευταίως. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἔκλεψαν ἆρά γε; Καὶ διατί μ' ἐπῆραν διὰ κλεπταποδόχον; Δὲν εἶπα ὅτι θέλω ***πρωτοτύπους*** Πνευματικὰς Ἀσκήσεις;—Καμμιὰ φορὰ τὴν παθαίνω, εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ τὰς περισσοτέρας ἡ ἀπάτη ἀνακαλύπτεται καὶ ... ῥίπτεται εἰς τὸ καλάθι. Νά το ἠξεύρουν.

Κάλλιστα τὸ ἐνόησες, ***Δημήτριε Δρίβα***. Τὸ ζῷον τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Διηγήματος εἶνε μία πονηρὰ Ἀλώπηξ. Τὸ διήγημα μάλιστα δύναται νὰ τιτλοφορηθῇ: «Ὁ Ξυλοκόπος καὶ ἡ Ἀλεπού.»

«Τώρα πλέον πιστεύω—μοῦ γράφει ὁ ***Ψάλλων Ρύαξ***,—δὲ ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ εὑρίσκῃ τὴν στήλην τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀναιμικήν. Μετὰ τὸν ***Λούσιον***, τὸ πρωτοτυπώτατον ***Ἀρχιζιζάνιον*** καὶ ὁ στρυφνὸς ***Χαλασμὸς Κόσμου*** τῆς ἔχυσαν τόσον αἷμα, ὥστε φοβοῦμαι μήπως πάθῃ ἀπὸ ὑπεραιμίαν.» Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἀκόμη!

Ἄσπρο Λαγουδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ὅσα λέγεις καὶ περισσότερα ἀκόμη θὰ γίνουν, ὅταν σὺν Θεῷ, ἀπὸ τοῦ 1899 θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Γ' Περίοδον.

«Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὸ *Χρυσόψαρο*—μοῦ γράφει ἡ ***Ἥμερος Περιστερά***,—πᾶς δισταγμὸς πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Ἐγὼ ἤθελα ἂν ἦτο δυνατὸν νά σου στείλω πρώτη τὸ Δελτίον τῆς Ψηφοφορίας· ἀλλὰ θά μ' ἐπρόλαβαν βεβαίως οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταί σου. Δὲν βλάπτει ὅμως! Σοῦ το στέλλω καὶ ἂς ἔλθῃ ὀλίγον ἀργά. Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.»

Δὲν δύναμαι, ***Βίγλα***, νά σου ἀπαντήσω τώρα, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶ εἰς μεγάλον κόπον. Ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν νὰ τελειώσῃ τὸ Εὑρετήριον, καὶ τότε θὰ δημοσιεύσω ὅλους τοὺς ὀφείλοντας Μ. Μυστικά. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου θὰ ἰδῇς ἂν ἐστάλησαν τὰ τετράδιά σου, ἢ ἂν ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

«Ὅλοι οἱ μποναμάδες τῆς Πρωτοχρονιᾶς — μοῦ γράφει ἡ ***Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου***,—θὰ ἐξευτελισθοῦν, ὅταν φθάσῃ ἡ διπλῆ Διάπλασις.» Ἔξοχον! Καὶ παρακάτω: «Ἦτο δυνατὸν νὰ νεχθῶμεν καὶ νἀκούσωμεν μὲ ἀδιαφορίαν, ὅτι οἱ Βούλγαροι κατώρθωσαν νἀναπτύξουν περιοδικὸν ἀνώτερον τοῦ ἰδικοῦ μας; Μεγάλη ἐντροπὴ διὰ τοὺς φίλους σου, ἀγαπητὴ Διάπλασις!» Τώρα πλέον ὄχι· μὲ τὴν Ψηφοφορίαν, ἐτελείωσαν ὅλα... — Ὁ δὲ ***Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς*** γράφει: «Δέν το ἀνέχομαι, ἀγαπητή μου, οἱ Βούλγαροι νὰ φροντίζουν περισσότερον περὶ τῆς προόδου των ἢ ἡμεῖς. Ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ κοιτὶς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, ἐξ ἧς ὅλα τὰ ἔθνη ἐδιδάχθησαν καὶ ἐμορφώθησαν. Τώρα δὲ ἄλλα ἔθνη καὶ κρατίδια, ὡς ἡ Βουλγαρία, νὰ φαίνωνται ἀνώτερα τῆς διδασκάλου των· Ἂς φανῶμεν λοιπὸν δραστήριοι, φιλόμουσοι, ἐνεργητικοί, φιλοπρόοδοι, καὶ ἂς πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μέγα ὄνειρόν μας!»

Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ, καὶ φέτος λοιπὸν εἰς τὴν Ἄνδρον τὴν ἀγαπητήν σου; τί καλά! Περιμένω πάλιν τὰς ἐντυπώσεις σου καὶ τὰς ὡραίας ἐκείνας περιγραφάς σου.

Βεβαίως, ***Ἀτταβίριον Ῥόδον***, δὲν πταίεις ἐὰν ἔμεινες ὀπίσω εἰς τὰ μαθήματα, ἀφ' οὗ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον οὔτε σχολεῖα καλὰ ὑπῆρχον, οὔτε διδάσκαλοι. Ἔγινε καλὰ τὸ χέρι σου;

Γαλανὴ τοῦ Αἰγίου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 422 «Τριπλῆ Ἀκροστοιχὶς» εἶνε ἰδική σου, μολονότι ἐδημοσιεύθη μὲ τὸ ψευδώνυμον τῆς ***Φιλέργου Κόρης***. Ἔγινε λάθος, διότι δὲν εἶχες ὑπογράψῃ τὰς Πνευματικάς σου Ἀσκήσεις, καὶ σε εἰδοποιῶ διὰ νὰ μὴ παραξενευθῇς. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς σου ἐλήφθη.

Ἀρίων Μηθυμναῖε, δὲν εἶχες σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀνέφερα μὲ τὄνομά σου. Τὸ νὰ σε εἰδοποιήσω ὅμως, ὅτι ὀφείλεις τόσα ἢ τόσα λεπτά, δὲν εἶνε καμμία κατηγορία, φίλε μου· εἶνε ἁπλῆ εἰδοποίησις, χωρὶς καμμίαν σημασίαν, ἡ ὁποία ἐπίσης γίνεται πρὸς ὅλους δοθείσης περιστάσεως—καθὼς βέβαια βλέπεις συχνὰ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου.

Δύο γράμματα μὲ νωπὰ πένθιμα περιθώρια αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα! Τὸ ἓν ἀπὸ τὴν ***Μαγνητικὴν Βελόνην***, τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν ***Παπαρούναν τῆς Πεντέλης***· θρηνοῦν καὶ αἱ δύο τὸν θάνατον τῶν ἀγαπητῶν πατέρων των... Ὤ, πόσον μὲ συνεκίνησε τὸ δυστύχημά των καὶ πόσον παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ παρηγορήσῃ τὰς προσφιλεῖς μου ὀρφανάς!..

Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας, μετὰ μεγάλης χαρᾶς ἔλαβα ἐπιστολήν σου, ἐν ᾧ ἐνόμιζα ὅτι μὲ εἶχες πλέον λησμονήσῃ. Μὴ δανείζῃς τὰ φυλλάδιά σου νὰ τώρα ποῦ σού τα ἔχασαν, καὶ διὰ νὰ τ' ἀναπληρώσῃς, θά τα πληρώσῃς πρὸς 15 λεπτὰ τὸ ἕν.

Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, ἔλαβα τὰς ὡραίας σου Ἀσκήσεις, ἀναμένω δὲ καὶ τὰς ἄλλας. Πραγματικῶς τὸ Β' Μέρος τῆς «Σφιγγὸς τῶν Πάγων» εἶνε θαυμάσιον· ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε καταμαγευμένοι καὶ το παρακολουθοῦν μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος. Ὁ δὲ «Χάρτης τοῦ Νοτίου Πόλου» ὁ ὁποῖος σ' ἐτρέλλανε καὶ σε ἠνάγκασε νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ μυθιστορήματος ἐξ ἀρχῆς; Εἶδες;

Πάλιν παράπονα, ***Αὐγερινέ***; Εἰς κανένα δὲν ἀπαντῶ συχνότερα ἀπὸ σέ, καὶ αἰωνίως παραπονεῖσαι. Σήμερον δὲν ἔχω τόπον διὰ πληροφορίας, ὥστε ἡ πρὸς τὴν ***Εὐτέρπην*** θὰ μείνῃ. Ἄλλως τε ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν ὑπὸ ὅρους δὲν γίνεται. Ὅ,τι λέγει ὁ Κανονισμός.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των

δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Σαλαμίνιον Σπηγγαλιέα* (Δ. Σ.) *Ἀντάρτην* (Σ. Λ.) *Φιλέρημον Τρυγόνα* (Δ. Π.) *Μικρὸν Ποιητὴν* (Δ. Χ.) *Ἀτρόμητον Λέαιναν* (Π. Μ.) *Θερινὴν Βροχήν* (Α. Β.) καὶ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* (Ν. Χ.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: παραλείπονται σήμερον ἐλλείψει χώρου, Ὅσοι εἶχαν στείλῃ πρὸ τῆς 26 Ἰουνίου, ἂς λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ τας ἐπαναλάβουν, ἀλλά. . . χωρὶς παράπονα. Ψηφίσατε τὴν Πρύτασιν τῆς Δύξης· νὰ ἔχωμεν τόπαν δι' ὅλα.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: Τὸ *Παραδείσιον Πτηνὸν* μὲ τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*, *Χρυσομάλλον Λέοντα*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Λευκὴν Περιστεράν*· — ὁ *Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Εὐτέρπην*, *Ἀγατέλλουσαν Σελήνην* καὶ *Κόρην τοῦ Ζαλόγκου*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς*, *Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας*, *Δόρ Κολοκύθαν Πάτεραν*, καὶ *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*· — *Σέλευκος* ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὸν *Τούμ-Περεφ-Μουζέ*· — ἡ *Χρυσούλα Θ. Παναγοπούλου* μὲ τὴν *Μαρίαν Χριστόφ* καὶ *Ἀσπασίαν Δημητρίου*· — ὁ *Τάνταλος* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους* μὲ τὸν *Δούσιον*, *Ταναγραίαν Κόρην*, *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ *Ἀνθισμένην Λυγαριάν*· — ὁ *Ἱππόδρις τῆς Ἐλευσῖνος Μορφῆς* μὲ τὸν *Χρυσόμαλλον Λέοντα* μὲ τὴν *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν*· — ὁ *Σπόρος Κάσσιος* μὲ τὸν *Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην*, *Πίφ-Παφ* καὶ *Ναυτοπούλαρ* — ὁ *Λαθωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Παπουτσωμένον Γάτον*, *Ξενητεμένην Συριανήν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*· — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* καὶ *Ὀλυμπιονίκην*· — ὁ *Πατρίκιος τῆς Αὐγούστης* μὲ τὸν *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Ναυτοπούλαρ*. — ἡ *Ναΐὰς* μὲ τὸν *Λούσιον* καὶ *Ἴριδα*· — ὁ *Χιονοσκεπὴς Ταΰγετος* μὲ τὸν *Τρεχαγγρευσόπουλον*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Ἀρχιλιζάριον*· — ἡ *Λευκὴ Ἠόλις* μὲ τὴν *Λούκισσαν*· — τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*· — τὸ *Ἄσπρο Λαγουδάκι* μὲ τὸν *Τρεχαγγρευσόπουλον*, *Ζωρζῆν Νεγρεπόντεν*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλας* καὶ *Ν. Λίβαν*· — ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* μὲ τὸ *Χρυσόβαρο*, *Φωτοβόλον Τόξον*, *Ἰόνιον Πέλαγος*, *Ἀσπροποταμίτην* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*· — ὁ *Δημήτριος Δρίβας* μὲ τὴν *Μαρίαν Καλάρη*, *Χριστίναν Γερούση* καὶ *Ἀνδριάναν Βλασσοπούλου*· — ὁ *Μπὰμ* Μπούμ μὲ τὸν *Τρεχαγγρευσόπουλον*, *Πᾶσχα περγᾶς*, *Μήν τα ρωτᾶς*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*· — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸν *Δὸρ Κολοκύθαν Πάτεραν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* καὶ *Λάμποντα* *Ἀστέρα*· — τὸ *Τί με μελεῖ* μὲ τὸν *Ἀπόστομον Βράχον*, *Ἠφαιστον* καὶ *Μυλαίδην*. — ἡ *Ἐρυθρὰ Θάλασσα* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτεχνίδα* καὶ *Φιλέλληνα Μικρασιάτην*· ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον Ξανθὴν Νησιοτοπούλαν Ἑλληνικὸν Τορπιλλοβόλον*, καὶ *Κεραυνοβόλον Δία*· — τὸ *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* μὲ τὴν *Ζαππίβα*, *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Ναΐάδα*, *Ἀντίο Μασέλλο* καὶ *Ρωσσικὴν Καραμέλαν*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἕλλην* μὲ τὴν *Ἀγραίαν Ἄρτεμιν*, *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μέλαρα Ἀστέρα* (θά το ἴδῃς εἰς τὴν κρίσιν·) *Χρυσῆν Βεργίτσαν* (ἔλαβα τὴν ἄσκησίν σου· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ λύσις της; πρέπει νὰ ἔχω καὶ τὴν λύσιν, διὰ νὰ ἴδω ἂν εἶνε ἐξία δημοσιεύσεως·) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*, *Ἀειθαλὲς Ῥόδον*. *Ὀρφέα* (μὲ τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πάππου·) *Ἐρεχθέα* (ἐφύλαξα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ δημοσιεύσω ἓν ἀπόσπασμα εἰς τὰς Γνώμας Συνδρομητῶν τοῦ Πανηγυρικοῦ Λευκώματος·) *Ποντικόν*, *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Οἰνόην*, *Ἀετὸν τῆς Ἴδης* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις·) *Πλοίαρχον Λὰν Γκὺ* (εὔχομαι κ' ἐγὼ νὰ βραβευθῇς·) *Μπάμ-Μπούμ*, *Γοττοφρέδον Βυλλιόνου*, *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ* (ἀλήθεια· ὄχι καλωσύνη·) *Δούκισσαν* (ἀπατᾶσαι· ἡ «Σφὶγξ τῶν Πάγων» δὲν εἶνε μόνον δι' ἀγόρια εἶνε δι' ὅλον τὸν κόσμον, διὰ μικροὺς καὶ διὰ μεγάλους· ἄρχισε νὰ την διαβάζῃς, νὰ ἴδῃς πῶς θὰ γλυκαθῇς·) *Φωτοβόλον Ἀκτῖνα* (ποῦ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν της διὰ τὴν Ψηφοφορίαν τῆς ἐπιάσθη καὶ γλῶσσα καὶ γέρια καὶ μυαλό, ὥστε μόνον ὀλίγας γραμμὰς μοῦ ἔγραψε·) *Ζωφερὸν Μεσαίωνα* (μὴ περιμένῃς πρῶτα τ' ἀποτελέσματα «νὰ ἴδῃς τὲς προκοπές σου» διότι δὲν ἠξεύρω ποτὲ θὰ δημοσιευθοῦν·) *Γλυκὸ Φιλάκι* (σοῦ εὔχομαι πᾶσαν προκοπὴν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν νέαν σου διαμονήν. ἐλπίζω δὲ ὅτι θά με ἀγαπᾷς καὶ μακρόθεν ὅσον καὶ ἐκ τοῦ πλησίον·) *Τύρινθα* (τὰ ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ·) *Νικόλαον Πλατῆν* (ἔλαβα ἀπὸ Μακαριάδην·) *Λευκὴν Πόλιν*, *Ὀδυσσέα Γ. Λύδδην* (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν·) *Ναΐάδα* (καὶ τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν, τὴν ἐφύλαξα διὰ τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα·) *Χιονοσκεπῆ Ταΰγετον* (ἐχάρην πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν ὅλης τῆς ἀγαπητῆς σου οἰκογενείας τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι· διὰ τὸ λεύκωμα στεῖλε ὅσας καὶ ὅσων γνώμας θέλεις·) *Γαβριὴλ Κορβισιάτον* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῳ θερμὴν ἀγάπην· ἀλλὰ ἤθελα νά μου ἔγραφες συχνότερα·) *Πατρίκιον τῆς Αὐγούστης* (ἀλληλογραφία· μόνον μεταξὺ ὁμορφιὰν ἐπιτρέπεται·) *Μέλαρα Ἱππόδρην* (ἔστειλα· ἦτο λάθος τοῦ διεκπεραιωτοῦ· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις σου καὶ ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν·) *Λαθωμένον Ποντικὸν* (πολὺ καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς σου· νάκούῃς πάντοτε τοὺς μεγαλητέρους· ἔπειτα ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκλέξω βιβλίον ἄνοστον;) *Τέτταρα τῆς Ἀχαΐας* (ὅλα μαζί, 'τὸ ἴδιο χαρτί; μὰ δὲν εἶπα ὄχι;) *Ἱππόδρην Γουλιέλμον* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Σκουλῆκι τῆς Γῆς*, *Ἄνθος τῆς Αὐγῆς* (τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει κανονισθῇ πλέον· ἕκαστος εἶνε ἐλεύθερος νὰ φανερώσῃ ἢ ὄχι τὸνομά του, ἐκτὸς ἂν προηγηθῇ συμφωνία, ἤτις νά τον ὑποχρεώνῃ νά το φανερώσῃ·) *Λυρικὸν Ποιητήν*, *Φιλόμουσον Παῖδα* (θὰ ἴδῃς ὅτι ἔκαμες τὴν λαμπροτέραν χρῆσιν τῶν χρημάτων σου, μάλιστα ὡς φιλόμουσος ποῦ εἶσαι, ὄνομα κι πράγμα·) *Κωνστ. Σ. Βιδόπουλον* (ὄχι· τὸ ποσὸν ἦτο ἐπαρκές·) *Ἱππόδρην τῆς Ἐλευσῖνος Μορφῆς* (εἶμεθα σύμφωνοι· μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ·) *Πέτρον Θ. Γρυπάρην* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν·) *Ζεβάρ*, *Ροβινσῶναν Κρούσσον* (ὀφείλεις 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν διεύθυνσιν·) *Τάνταλον* (πεῖσέ τον λοιπόν!) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσον θερμοὺς καὶ ἐνθαρρυντικοὺς λόγους·) *Πρωτομαγιὰν* (τί κρῖμα νὰ μὴ ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας!) *Ἀετομάχον* (ποῖον ἄλλο τὸ αἴτιον, παρὰ ἡ ἀμέλεια τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως σας;) *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ἀνδρέαν Πρίντεζην*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὸ μυστικὸν τῆς Μαργαρῶς, καὶ τότε θὰ ἰδῆτε ὅλοι ἂν την ηὕρατε σωστὰ ἢ ὄχι.)

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *26 Ἰουλίου* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

426. Λεξιγρίφος.

Ἕνας φθόγγος μουσικῆς
Μ' ἕνα βασιλικὸ τρελὸ
Καὶ μ' ἕν' ἄλλο ἀκόμη. . . ὅν,
Κατεβαίνουν 'στὸ γιαλὸ
Γιὰ νὰ κάμουν καὶ εἰ τρεῖς
Τί νομίζετε;—Λουτρόν!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλλιόπη Κόρη.

427. Στοιχειόγριφος.

Τὴν εὐχήν μου θά σου δώσω, ἂν καὶ σὺ δὲν με [πειράξῃς.
Ἀλλὰ θά σε τυραννίσω, τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλ- [λάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λειθαλοῦς Ῥόδου

428. Ἀναγραμματισμός.

Τοῦ ναύτου τὸν σωτῆρα ἂν ἀναγραμματίσῃς.
Στὸ κῦμα θά τον εὕρῃς ἐπάνω, ἂν ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Π Δρίβα

429. Ψαροκόκκαλον.

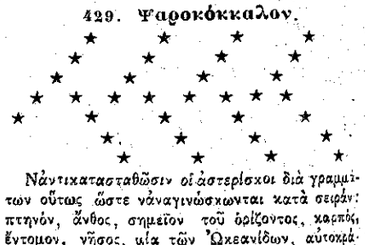

Νὰντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγινώσκωνται κατὰ σειράν: πτηνόν, ἄνθος, σημεῖον τοῦ ὁρίζοντος, καρπός, ἔντομον, νῆσος, μία τῶν Ὠκεανίδων, αὐτοκράτωρ. — Σημειωτέον ὅτι ἑκάστη λέξις θὰ ἔχῃ πέντε γράμματα καὶ θὰρχίζῃ ἐκ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον συνδέει τὰς γραμμὰς πρὸς ἀλλήλας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεκλείδου

430 Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.—Κίναρος, ἡ νῦν Κινάρα, νῆσος ἐστι τοῦ Αἰγαίου
2.—Ὄσιρις καὶ Ἶσις, δύο αἰγυπτιακαὶ θεότητες.
3.—Ὁ Πῶρος ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.
4.—Τῆς θεᾶς Ἥρας σύζυγος ἦν ὁ Ζεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ του Πτηνου τῆς Ἐρήμου

431. Φύρδην-Μίγδην

Ησατρί σκαδαισέδις στ σαντάλσελαιν κιρμὰ μυτσάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσορρόα Πακτωλοῦ

432.—436 Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

παιάν, *σεισμός*, *μέλας*, *Ἄργος*, *ἄρα*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζουρεροῦ Μεσαίωνος

437—439. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ *κάδος* διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πῖθος*.
2. Ἡ *πόλις* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *κώμη*
3. Αἱ *πέτραι* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνουν *ὕδωρ*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτίνου

440. Ἐρώτησις.

Διὰ ποῖον γεγονὸς δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι συνέβη εἰς τὰ τόσα πρὸ Χριστοῦ, ἢ εἰς τὰ τόσα μετὰ Χριστόν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς του Αἰγίου

441. Μεσόστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τεσσάρων Κρητῶν, ὧν τὰ τρία Εὐρωπαϊκά, σχημάτισον ἓν ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τροφέως

442. Ἐλλιποσύμφωνον.

εο-ουε-οειο-αειη-ε-'-οειο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος τοῦ Σουλίου

44. Γρῖφος.

$$\frac{\text{Ο}}{\text{Λῖ}} \cdot + \frac{\text{αἵ}}{\text{επ}} \text{ ριρα ΘΜ ἄν.}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑτοιμορρόπων Οἰκίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 20ὸν.— Ἀριθ. 33

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 249)

Μετὰ τὰς σκηνὰς τῆς προτεραίας, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχεν ἀποσυρθῇ πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπί τινας ὥρας. Ὅταν τὴν ἐπιούριον, ὁ ὑποπλοίαρχος καὶ ἐγώ, τὸν συνηντήσαμεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, μᾶς ἐκάλεσε πλησίον του.

— Κύριε Ζώρλιγκ, μοὶ εἶπε, μὲ λύπην θανάσιμον εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιτρέψω. Συνησθανόμην ὅτι δὲν εἶχα κάμῃ ὅ,τι ἔπρεπεν ὑπὲρ τοῦ δυστυχοῦς ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του! Ἀλλ' ἐννόουν καλῶς, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ πληρώματος θὰ ἐκηρύσσετο ἐναντίον μου, ἂν διέτασσα τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξειδίου!

— Τφόντι, πλοίαρχε. Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἀνυποταξίας ἐξεδηλώθησαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ καταλήξουν εἰς στάσιν.

— Τότε θὰ ἐξέκαμνα τὸν Χήρνε, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Τζὲμ Βέστ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὅλη ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ.

— Θὰ ἔκαμνες καλά, εἶπεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ. Ἀλλ' ἡ δικαία τιμωρία τοῦ ἐνόχου θὰ ἐπέφερε καὶ τὴν σύμπνοιαν τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀνάγκην;

— Πραγματικῶς, πλοίαρχε, εἶπεν ὁ Τζὲμ Βέστ· καὶ εἶνε εὐτύχημα ὅτι διωρθώθησαν τὰ πράγματα, χωρὶς νὰ προσφύγωμεν εἰς βίαια μέτρα. Ἂν ὅμως ἀρχίσῃ πάλιν τὰ ἴδια ὁ Χήρνε, ὤ, τότε δυστυχία του!

— Τώρα οἱ σύντροφοί του ἐδελεάλθησαν, παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα τοῖς ὑπεσχέθημεν. Ὁ πόθος τοῦ κέρδους θά τους κάμῃ πλέον εὐπειθεῖς καὶ πλέον καρτερικούς.

Ἡ γενναιοδωρία τοῦ κ. Ζώρλιγκ κατώρθωσε νὰ κάμῃ ὅ,τι δὲν θὰ ἔκαμνον ποτὲ αἱ παρακλήσεις μας. Τὸν εὐγνωμονῶ. . .

— Πλοίαρχε, ἀπήντησα, ὅταν ἤμεθα ἀκόμη εἰς τὴν Φαλκλάνδην, σᾶς εἶπα, ὅτι ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ βοηθοῦσα καὶ χρηματικῶς τὴν ἐπιχείρησίν σας. Ἐπωφελήθην λοιπὸν τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη, διὰ νά το κάμω· δὲν εἶμαι ἄξιος εὐχαριστιῶν... Ἂς φθάσωμεν εἰς τὸ τέρμα. . . ἂς σώσωμεν τὸν ἀδελφόν σας Οὐίλλιαμ, καὶ τοὺς πέντε ναύτας τῆς Ἰάνας, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ζητῶ.

«Γῆ ἀπ' ἐμπρός, δεξιᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Δὶρκ Πέτερς ἀπὸ τὴν καρακαξοφωλιάν.» (Σελ. 256, στήλ. γ')

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του, τὴν ὁποίαν ἔθλιψα ἐγκαρδίως.

— Κύριε Ζώρλιγκ, προσέθεσε, παρετηρήσατε, ὅτι ὁ Ἄλβρανος δὲν διευθύνεται ἀκριβῶς πρὸς νότον, μολονότι αἱ νῆσοι ἢ ἡ ἤπειρος, τὴν ὁποίαν διέκρινεν, ἢ τοὐλάχιστον ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν ὁ Δὶρκ Πέτερς, ἔκειντο πρὸς νότον;

— Τὸ παρετήρησα, πλοίαρχε.

— Μὴ λησμονῶμεν, εἶπεν ὁ Τζὲμ Βέστ, ὅτι περὶ τοῦ ζητήματος τούτου οὐδὲν ἀπολύτως ἀναφέρεται εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, καὶ ὅτι ἐπιστεύσαμεν, ὅτι ὑπάρχει ξηρὰ πρὸς νότον, βασισθέντες μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ μιγάδος.

— Εἶνε ἀληθές, ὑποπλοίαρχε, ἀπήντησα. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι ὁ Δὶρκ Πέτερς εἶνε ἀνώτερος ὑπονοίας. Μήπως ἡ διαγωγή, τὴν ὁποίαν ἔδειξεν ἕως τώρα, δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην;

— Πραγματικῶς, ἡ ὑπηρεσία οὐδὲν παράπονον ἔχει ἐναντίον του, ἀπήντησεν ὁ Τζὲμ Βέστ.

— Δὲν ἀμφιβάλλομεν οὔτε περὶ τῆς ἀνδρείας του, οὔτε περὶ τῆς χρηστότητός του, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος. Ἡ συμπεριφορά του, ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Κράμπου, καὶ ἐπὶ τῆς Ἰάνας, δικαιολογεῖ πληρέστατα τὴν ἀγαθὴν ὑπόληψιν. . .

— Τῆς ὁποίας εἶνε ἄξιος! συνεπλήρωσα ἐγώ.

Δὲν ἠξεύρω διατί ἤθελα πάντοτε νὰναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ μιγάδος. Μήπως διότι προηθανόμην, ὅτι ἔμελλε νὰ παίξῃ σπουδαῖον πρόσωπον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν μας; μήπως διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ἀρθοῦρον

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1889